

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΑΡ. 19. — ΕΤΟΣ Β'. ΑΡ. 5 — ΑΘΗΝΑΙ - ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ — 1)14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1915

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ ΤΗΣ ΑΡΤΑΣ

Σαράντα πέντε μάστοροι κ' ἑξήντα μαθητάδες
Γιοφύρι ἐθεμέλιοναν στῆς Ἄρτας τὸ ποτάμι.
Ὀλιμερὶς τὸ χτίζανε τὸ βράδυ ἐγκρημιζόταν.
Μοιμολογοῦν οἱ μάστοροι καὶ κλαῖν οἱ μαθητάδες

« — Ἀλοίμονο στέψ: κόπους μας κρῖμα στέψ δούλε-
[ψές μας,

« Ὀλιμερὶς νὰ χτίζουμε τὸ βράδυ νὰ γκρημιέται ! »
Πονάκι ἐδιάβει κ' ἔκατσε ἀντίκρου στὸ ποτάμι,
Ἄν ἐκελεύειδε σὰν πουλί, μηδὲ σὰν χελιδόνι,
Παρὰ ἐκελεύειδε κ' ἔλεγε ἀνθρώπινη λαλίτσα.

« — Ἄ δὲ στοιχιώσατε ἀνθρώπο, γιοφύρι δὲ στερι-
[όνει

« Καὶ μὴ στοιχιώσατε δοξαῖο μὴ ξέρο μὴ διαβάτη.
« Παρὰ τοῦ πρωτομάστορα τὴν ὁμορφὴν γυναικα,
« Πύσχηται ἀργὰ τ' ἀποταχῆ, καὶ πάρορα τὸ γιόμα. »

Τ' ἔκοσο ὁ πρωτομάστορας καὶ τοῦ θανάτου πέφτει.
Πάει, μηράει τῆς λυγερῆς μὲ τὸ πουλί τ' ἀηδόνι
Ἄργα γενθεῖ, ἀργὰ ἀλλαχτεῖ, ἀργὰ νὰ πάει τὸ γιόμα,
Ἄργα νὰ πάει καὶ νὰ διαβεῖ τῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι.
Καὶ τὸ πουλί παράκουσε, κ' ἄλλοιὺς ἐπῆγε κ' εἶπε,
« — Γουρὰ ντύσου, γουρὰ ἄλλαξε, γουρὰ νὰ πῆς

[τὸ γιόμα.
« Γουρὰ νὰ πῆς καὶ νὰ διαβῆς τῆς Ἄρτας τὸ
[γιοφύρι. »

Νὰ τῆρε κ' ἐξανάρτανε ἀπὸ τὴν ἄεπρη σιρότα.
Τὴν εἶδ' ὁ πρωτομάστορας, χαίρεται ἢ καρδιά του.
Ἄπὸ μικροῖα τοῦς χαιρετᾷ κ' ἀπὸ κοντὰ τοῦς λέει.
« — Γεῖά σας, χαρὰ σας, μάστοροι καὶ σεις οἱ
[μαθητάδες,
« Μὰ τί ἔχει ὁ πρωτομάστορας κ' εἶναι βαρῶμι-
[σμένος ; »

« — Τὸ δαχτυλίδι τ' ὄπρεσε στὴν πρώτη τὴν καμάρα.
« Καὶ ποῖός νὰ μὴ καὶ ποῖός νὰ βγῆ τὸ δαχτυλίδι
[ν' ἄβρω ; »

« — Μάστορα, μὴν πικραίνεσαι καὶ γὰρ νὰ πὰ στὸ
φέρω,
« Ἐγὼ νὰ μὴ ἐγὼ νὰ βγῶ, τὸ δαχτυλίδι ν' ἄβρω. »

Μηδὲ καλὰ κατέβηκε, μηδὲ στὴ μέσ' ἐπῆγε,
« — Τράβα, καλέ μ', τὸν ἄλσοο. τράβα τὴν ὀλνοῖδα,
« Τὶ ὄλον τὸν κόσμο ἀνάγειρα καὶ τίποτες δὲν ἔβρα. »
« Ἐνας πιχάει μὲ τὸ μυστοῖ, κ' ἄλλος μὲ τὸν
[ἀσβέστη.

Παίρνει καὶ ὁ πρωτομάστορας καὶ ρίχνει μέγα λίθο.

« — Ἀλοίμονο στὴ μοῖρα μας, κρῖμα στὸ ριζικό μας !
« Τρεῖς ἀδελφάδες εἴμαστε κ' οἱ τρεῖς κακογραμμένες,
« Ἡ μιά χτήρε τὸ Δούναβη, κ' ἡ ἄλλη τὸν Ἀφράτη,
« Κ' ἐγὼ ἢ τὸ στερόφυλλο τῆς Ἄρτας τὸ γιοφύρι !
« Ὡς τρέμει τὸ καρνύφυλλο νὰ τρέμει τὸ γιοφύρι,
« Κ' ὡς πέφτουν τὰ δειτροφύλλα, νὰ πέφτουν οἱ
[διαβάτες. »

« — Κόρη, τὸ λόγο ἄλλαξε, κ' ἄλλη κατὰρα δῶσε,
« Ἡ ὄχεις μονάκριβο ἀδερφό, μὴ λάχει καὶ περάσει ! »
Κ' αὐτὴ τὸ λόγον ἄλλαξε, κ' ἄλλη κατὰρα δίνει.

« — Ἄν τρέμουν τ' ἄγρια βουρὰ, νὰ τρέμῃ τὸ γιοφύρι,
« Κ' ἂν πέφτουν τ' ἄγρια πουλιά, νὰ πέφτουν οἱ
[διαβάτες,
« Τὶ ἔχω ἀδερφό στὴν ζενιτιά, μὴ λάχει καὶ περάσει. »

Ἀπὸ τὴν ἐπιλογήν τοῦ Κου
Πολίτη * Ἐκλογαὶ ἀπὸ τὰ
τ. ἀγοῦδια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ
» σελ. 130

ΣΤΑ ΕΛΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΗΘΑ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ)

Μόλις σταματούμε στη βρύση του Κανταλιδίου να πιούν τ' άλογα, να πιούμε και μεις, και δρόμο πάλι, μη μᾶς προκιάει ὁ ἥλιος.

Ἀνεβαίνομε, ανεβαίνομε, κ' ἔξαφνα ἀπὸ τὸ φρούδι τοῦ βουνοῦ βλέπομε πέρα τῆ θάλασσα ὀλόχρυση μετὴν Αἴγινα σταχυορόδινη.

Ἡ ἔμορφα μᾶς μαγεύει· μὰ οἱ ἀγωγιότητες δὲ μᾶς ἀφήνουν νὰ σταθοῦμε

— Γρήγορα, γρήγορα, τραβάτε μπρός, νὰ προφθάσομε τὸν ἥλιο.

— Ντέ, ντορή, ἔμπρός Τζουμαγιά, ἔμπρός Μίνη! Θὰ προκιάει ἡ ἄλλη παρὰ πρὶν ἀπὸ μᾶς, καὶ ποιὸς μᾶς χωρεῖ πιά ἀπὸ κοροῦδιες.

Ἀνεβαίνομε στῆς πέτρες, ἀνάμεσα σὲ πυκνὰ ἔλαια, πού συχνὰ ἀπλώνουν τὰ κλαριά τους, ὡς πέρα ἀπὸ τὸ στενὸ μονοπάτι· ἓνα τέτοιο κλαδί, δυνατὸ καὶ ἀλύγιστο, πιάνει μὰ ἀπὸ τὶς ἀμαζόνες στὸ στήθος καὶ πάρτην κάτω· μὴ στιγμὴ ἄλογο, σανὸς, σαμάρι καὶ φροῦστες γίνονται ἓνα κουβάρι, κ' ἐκεῖ πού τρομαγμένοι τρέχομε νὰ δοῦμε μὴπως σκοτώθηκε ἡ μὴν πῆραν παραδόξη στάση ἢ φροῦστες τους, τῆ βλέπομε καὶ πέφτει ἀπείραχτη στὰ πόδια, χωρὶς νὰ ξέρη ἢ ἴδιω πῶς τὰ κατάρρε.

Ἀνεβαίνομε, ανεβαίνομε, καὶ ὄλο πῶ πυκνὰ γίνονται τὰ ἔλαια, ὅταν ἀκοῦμε φωνὲς πίσω μας. Ἐνα ἀπὸ τὰ κοριτσόπουλα σκόλωσε σ' ἄλλο κλαδί καὶ βρέθηκε ξυπλωμένο ὄμορφα ὄμορφα στῆς πέτρες χωρὶς νὰ πᾶρη καὶ αὐτὸ τίποτα.

Ἐξακολουθοῦμε οἱ περισσότεροι πιά περὶ ὡς πού βγαίνομαι ἀπὸ τὰ δέντρα. Ξανακαβαλικέβομε καὶ προχωροῦμε βιαστικά ὅσο μπορούμε.

Ἐχει ξημερώση πιά καλά, ὅλη ἡ φύση γελά, γύρω μὲς τὰ πουλάκια τὸ λέν χαρούμενα καὶ ἄφοβι, κανεὶς ἐδῶ δὲν τὰ κυνηγᾷ, τὸν ἄνθρωπο δὲν τὸν φοβοῦνται.

— Ἄλε! τὰ ζᾷ δὲν πᾶν παραπέρα!

Βρισκόμαστε σὲ μὴ λάκα ὄλο πέτρα καὶ βράχια. Μπροστά μας ἓνας βράχος ὄρθιος, καμιά ἔξηνταριά μέτρα ψηλὸς, μετὰ σκόρπια ἔλαια στῆν κορυφή. Ἐκεῖ θὰ σκιαφραλώσομε.

— Φαίνεται κανένας τῆς ἄλλης παρὰς; φρωτοῦν μερικοί.

— Μπᾶ, κανένας! Θὰ ἦναι μες στὰ ἔλαια.

— Γρήγορα! ανεβαίνομε. Προφθαίνομε ἀκόμα τὴν ἀνατολή.

Ἀπὸ κοριτσόπουλα βρίσκονται κιόλα στῆς προῖτες πέτρες ἀπάνω, ὁ Ἄλέκος τὶς κυνηγᾷ νὰ τὶς προφθάση.

— Δημητρός! φωνάζει στὸ σύντροφό μου πού ανεβαίνει πῶ σιγὰ μετὰ μᾶς ὄλους τοὺς πῶ γέρους, πάρε φωνὴ καὶ μερικὲς πλάκες τσοκολάτα· θὰ μείνομε καὶ πᾶνω καμὴν ὥρα καὶ θὰ πεινάσομε!

Δημητρός καὶ Στέφανος φορτώνονται ὁ ἓνας ἓνα καρβέλι ὁ ἄλλος τὴν τσοκολάτα, μαζεῦομε τὰ ἐπανωφόρια μας πού ἴσως χρειαστοῦν ἐκεῖ πᾶνω, ὁ Μανώλης ὁ ἀλπινίστας παίρνει δυὸ μὴν τῆχει καὶ ἔχασε κανένας ἀπὸ μᾶς τὸ δικό του, καὶ ανεβαίνομε.

Καμιά εἰκοσαριά λεπτὰ βασιτᾶ ἴσως αὐτῆ ἢ τελευταία ἀνάβουση, μὰ τί λεπτὰ! Οἱ πέτρες κυλοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, τὰ παπούτσιά μας σχίζονται, σκαρφαλόνομε σὲ πέτρες μὴ πῆχη ψηλὲς πιανόμεστε στοὺς θάμνους, πού κ' ἐδῶ ἀπλώνουν τὰ χαμηλιὰ τους κλαυιά σὰ χαλὶ σκαλωμένο στὸ βράχο, καὶ ανεβαίνομε, καὶ ὄλο ανεβαίνομε. Τὰ κοριτσόπουλα τρέχουν μπροστά μετὰ γέλοιου, φωνάζοντας στοὺς πῶ γέρους νὰ βιαστοῦν.

— Ἐ, κορίτσια! Βλέπετε κανέναν τῆς ἄλλης παρὰς;

— Ὁ, κανένας δὲ φαίνεται!

— Καὶ ὅμως δὲ φθάνομε ἀργὰ τί νὰ γίνηκαν αὐτοί;

Ἐξαφνα μὴ φωνὴ μᾶς σταματᾷ καὶ γυροῦμε.

— Ὁ ἥλιος!

Ἀριστερά μας τὰ μενεξεδιὰ τῆς Εἰβίτις βουνὰ ἀπλώνουν τὶς μακρὲς του γοιμῆς ἀπαλὰ στῆν ἀσπρογάλαξη θάλασσα, καὶ πέρα στὸν ὄριζοντα, ξεπροβάλλοντας ἀπὸ σταχτιὰ σχισμένα συννεφάκια, ανεβαίνει, σὰν κόκκινο διάφανο καρπούζι, ὁ ἥλιος.

Ὅπου ἔτυχε νὰ βρεθεῖ ὁ κανένας στέκται καὶ θαυμάζει.

Ἀκτῖνες δὲν ἔχει ἡ «Ροδοδάκτυλος Ἠώς» δὲ μᾶς τίμησε αὐτῆ τῆ φροῦ, στῆν ἀτμοσφαιρα κίποια καταχνιὰ σκιάζει τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς ἀνατολῆς. Μὰ κ' ἔτσι πού βγαίνει φλογισμένος ὁ ἥλιος, στὸ μοναδικὸ αὐτὸ περιβάλλον, μᾶς φαίνεται σπάνια ἢ ἔμορφα του. Ἡ ἡρεμία τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως μᾶς μαγεύει, ὄλους μᾶς ἔχει καταλαβεὶ χαρούμενη συγκίνηση.

— Πᾶμε παρὰπάνω νὰ δοῦμε καλύτερα.

Ἐνα ἀπὸ τὰ κοριτσόπουλα, ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὅπου ἔχει φθάσει, βγάξει μὴ φωνὴ τιρολέζικη γιὰ νὰ μᾶς φωνάξει.

— Οὐχὺ... οὐ... οὐ... οὐ... οὐ... Ἡ ἄλλη παρὰ δὲν ἦλθε, δὲν εἶνε κανέναν ἐδῶ!

— Τί νὰ γίνηναι ἀρὰ γε;

— Ἴσως νὰ ξανάφυγαν...

— Ἴσως νὰ εἶνε πέτρα, σὰ δέντρα μέσα.

— Πᾶμε νὰ δοῦμε

Λίγα μέτρα μᾶς μένουν ἀκόμα ἀνεβιασμένοι, ακαταμάχητοι, ὅπου γλυστρά πολλὰ ἢ πέτρα πιανόμαστε σὰ κλαριά, κ' ἐπιτέλους, λαχανιασμένοι, μὲ τὰ γόνατα κομμένα, ἐνθουσιασμένοι ὅμως καὶ χαρούμενοι, φθάσαμε στὴν κορυφή, τὴν ψηλότερη τοῦ Πάρνηθα, 1413 μέτρα πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὅπου ἓνα κοντάρι σπασμένο σῶζεται μονίχα ἀπὸ τὸ τριγωνομετρικὸ σημεῖο ποὺ εἶχαν στήσει ἄλλοτε ἐκεῖ γὰρ νὰ χρησιμεύσει σὸ καταμέτρομα τῆς Ἀττικῆς καὶ νὰ γίνῃ ὁ χάρτης.

Στὰ πόδια μας ἀπλώνεται ἡ Ἀττικὴ, τὰ νησιά, ἡ θάλασσα ἀριστερά μας ἡ Εὐβοία, δεξιὰ μας ἡ Πελοπόννησος, καὶ μπροστά μας οἱ Κυκλάδες. Ἡ ἐντύπωση εἶναι παράξενη ἕως καὶ στέκεσαι στὴ μέση γιγαντένιου γεωγραφικοῦ χάρτη πλούσια χρωματισμένοι, καὶ ἓνα ἓνα ξεχωρίζεις τὰ βουνά, τοὺς κάμπους, τ' ἀκροπόλεις, τοὺς κόλπους, τὰ νησιά. Ὅλη ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδας ἕως καὶ ἀναστήνεται ξαφνικὰ σὺ ἀνεβάνουν στὸν νοῦ καὶ στὴν καρδιά ὀνόματα φημισμένα, σελίδες ἡρωϊκῆς, ἐπεισόδια τῆς μυθολογίας, ὅλο τὸ δοξασιμὸν παρελθόν τῆς φυλῆς μας. Ὅλη ἡ ὑπερηφάνεια τῆς χθελίνης τῆς νύχτης, ὅλη ἡ πίστη σὸ μέλλον τῆς. Οἱ ἄνθρωποι περνοῦν καὶ ἀλλάζουν τὰ βουνά καὶ οἱ πεδιάδες ὅμως δὲν ἐκοινησαν, κ' ἔτσι ἔγιναν σύνδεσμος τῶν περασμένων μὲ τοὺς σημερινούς καὶ μὲ τοὺς μέλλοντες.

Μπροστά μας φαίνονται μὲ τὶς χαράδες καὶ τὰ δέντρα τοὺς τέσσερες ἀφίδες λοφοειρεῖς, τὸ Αἰγάλεον, τὰ Τουρκοβούνια, ὁ Ὑμητὸς καὶ τὰ βουνὰ τοῦ Λαυρίου. Λίγα σὰ δεξιὰ μας, ὕστερα ἀπὸ τὰ τελευταῖα κόμματα τοῦ Πάρνηθα, μιὰ μεγάλη πεδιάδα, ὅπου ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σὰ σωροὶ ριχμένες πέτρες, ξεχωρίζουν τὰ χωριά, Κηφισιά, Μαρούσι, Χαλάντρι, καὶ ἔμπρὸς ἔμπρὸς οἱ Κουκουβάουνας, Μακρυνά, μεγαλύτερος σωρὸς πέτρες, μάζεμένες γύρω σὲ μιὰ ποντικοφωλιά εἶναι ἡ Ἀθήνα γύρω στὴν Ἀκρόπολη.

Μᾶς μουνιάζει ὅλους κἄτι σὰν ἀπογοήτευση.

— Τόση δὲ μόνο εἶναι ἡ Ἀθήνα μας;

Ναί, τόση δὲ μόνο. Ἀπ' αὐτὲς τὶς λίγες πέτρες βγήκε ἡ τέχνη καὶ ἡ σκέψη. Σ' αὐτὴν τὴν ποντικοφωλιά ἀπάνω στέκει τὸ δειμάντι τοῦ κόσμου, ὁ Παρθενώνας. Αὐτὴ ἡ ξερολιθιά εἶναι ἡ φωλιά τοῦ πολιτισμοῦ.

Σ' αὐτὸ τὸ ἄσπρο πετρομύζωμα χρεωστοῦμε πὼς ὑπάρχομε ἀκόμα ὡς ἔθνος.

Μᾶς πιάνει βαθειὰ συγκίνηση. Τὶ μάγια νὰ ἔχεις ἄραγε, ὦ Ἀθήνα ἡλιοκαμένη!...

Στὴ μέση τῆς θάλασσας σηκώνεται πέρα ἢ Αἴγινα, καὶ πὼς κοντὰ μας, δεξιὰ, φαίνεται ὀλόκληρη ἡ κοιλοῖρα τῆς Σαλαμίνας μὲ τὴ θάλασσα στὴ μέση καὶ θάλασσα ὀλόγυρα, μὲ τ' ἄσπρα κτίρια τοῦ Ναύσταθμου σὰ βότσαλα σκόρπια στὴν ἀμμονδιά.

Ἐνα γερὰκι ἀεροσυγίζεται ψηλὰ, περισπομένη μαύρη στὸν περσιζένιο οὐρανὸ, ἔτοιμο νὰ χυρῖσει σὸ θῦμα του. Γύρω μας ἔλατα μεγάλα, λαμπρὰ, πλουσιόχρωμα καὶ φουνητὰ μᾶς κόβουν τὴν γενικὴ θέα σηκονόμαστε καὶ κίνομε τὸ γύρω τῆς ὅλος ὁ χάρτης σὰ πόδια μας εἶναι σκιασμένος ἀπὸ λεπτὴ, διάφανη καταχνιά.

Ἀμέσως ἀμέσως δεξιὰ ἀπλώνεται νυσταγμένη ἀκόμη ἡ θάλασσα στὴ ἀγκαλιὰ τοῦ Αἰγάλεω, ὅπου δυὸ χιλιάδες χρόνια πρωτίτερα καθισμένος σὸ θρόνο του κἄταξε ὁ Ξέρξης τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας ποὺ τελείωσε μὲ τὴν τέλεια καταστροφή τοῦ στόλου του. Φαίνεται ὁ κόλπος τοῦ Σκαρμαγκὰ μὲ τὰ χωριά Ἀσπρόπυργο καὶ Καλύβια, καὶ σὸ βάθος ἡ Ἐλευσίνα φωτίζεται ὁμορφα.

Πίσω ἀπὸ τὴν Αἴγινα διακρίνομε τὰ βουνὰ τῆς Πελοποννήσου, τὶς Ἀδέρες τοῦ Πόρου, τὸ βουνὸ τῶν Μεθάνων, καὶ πίσω του τὸ Ὀρθολίθι, ποὺ λέγεται ἔτσι γιὰ τὴν ἕως καὶ στέκεται ὄρθια ἡ πέτρα. Οἱ κάτοικοι τοῦ Πόρου τὸ λέν καὶ Κοιμημένη, γιὰ τὸ ἀπὸ κεῖ φαίνεται σὰ γυναῖκα ποὺ κοιμᾶται ξαπλωμένη Δυτικὰ τῆς Αἴγινας τὸ Ἀγκίστρι, νησάκι ὀλόφυτο, καὶ πλάγι ἀπὸ τῆς Ἀδέρες, στὴν καταχνιά μέσα, σὰ σκιά μενεξεδιὰ, ξεχωρίζομε τὴν Ὑδρα.

Γυροῦμε γύρω σ' ἓνα λαμπρὸ ἔλατο ποὺ μᾶς κόβει τὴ θέα καὶ κινᾶτομε μακρύτερα ἀκόμα.

Ἀπὸ δῶ τώρα δὲ φαίνεται πᾶ ἡ Εὐβοία, ἀλλὰ βλέπομε ὅλο τὸ χάρτη τῆς νότιας Ἀττικῆς, ὅλη τὴν πεδιάδα τῶν Ἀθηνῶν, τὰ σπίτια τοῦ Πειραιᾶ, τὸ βράχο τῆς Καστέλλας, τὸ Παλιὸ Φάληρο, τὸ Νέο Φάληρο μὲ τὰ θωρηκτὰ μας «Κιλκίς» καὶ «Ἀἴμνος», ποὺ λάμπουν στὸν πρωινὸ ἥλιο σὰ μεγάλες χρυσόμυγες ἀνάμεσα σὸ λαφρὸ σὸλο ἀγκυροβολημένο ἐκεῖ, ποὺ φαίνεται σὰ μερμηγκία. Βλέπομε τὴν Πεντέλη μικρομένη ἀπὸ τὴν ἀπόσταση, χωρὶς τὶς ἀμέτητες ραχοῦλες τῆς, σὰν πυραμίδα κανονικὴ, ποὺ μᾶς γυρνᾷ τ' ἀνοίγματα τῆς πλευρᾶς, τὰ κάτασπρα λατομεῖα βλέπομε τὸν Ὑμητὸ, μεγαλόπρεπο, στῆς ἡφαιρες μακρουλῆς του γραμμῆς, ποὺ σβύνουν στὴ θά-

λασσα, πίσω από τον κόλπο της Πυρναρής·
πέρα, οι Φλέβες, ένα νησάκι πιά βράχος που
κύλησε λές από τα πρόβουνα του Ύμηττου
και έπεσε κει. Πίσω από τον Ύμηττο,
βγαίνοντας παραέξω στη θάλασσα, τα βουνά
του Λαυρίου.

Στις χαμηλότερες καμπούρες του Ύμη-
του άριστερά ξεχωρίζει μιιά πέτρα άσπρη·
είναι τα έρείπια της μονής του Αι-Γιάννη-
του Κυνηγιού.

Γεμίζουμε τα μάτια μας όμορφιά, ή καρ-
διά μας φρουσκώνει αγάπη και υπερηφάνεια
για τον τόπο μας. Πέρα άλλο βουνό, και
παραπέρα σκιές βουνών το πρώτο ή Αν-
τρος, οι σκιές βουνών άλλα νησιά των Κυ-
κλάδων. Ποῦ άλλου μπορείς να δεις τόσο
μακρυνά; Ποῦ άλλου έχει ή άτμοσφαιρα τέ-
τοια διαφάνεια, με όλη τη λεπτή καταχνιά
περιμένη στον κάμπο;

Επιστρέφομε στο τριγωνομετρικό σημείο
και καθόμαστε να φάμε ψωμί και τσοκο-
λάτα το ψωμί είναι ωραίο, ή τσοκολάτα
έλεεινή, μιιά ή όρεξη μεγάλη, και ψωμί και
τσοκολάτα εξαφανίζονται επίσης γρήγορα.
Προσφέρομε και στους άγωγιάτες που μιιά
άκολουθήσαν ως άπάνω, μιιά υπερήφανα
άροῦνται αυτοί· έχουν, λένε, «το δικό τους»,
και θιά φάγουν σάν ξανακατεβοῦμε στη
βρύση του Κανταλιδιού. Ως τόσο κυτάζουν
και χιόνονται και αυτοί την όμορφιά της
Ελλάδας μας.

Από τους βράχους όπου καθόμαστε φαι-
νεται ο Μαραθίννας με τον κόλπο του που
τελειώνει στο άκρωτήρι Κυνοσουριά, τα διά-
φορα χωριά Κούρκα, Καπανδρίτι. Ωρωτός,
ή Εύβοια όλη, ή θάλασσα από δω και από
κει του Εύριπου, όλα τα βουνά της Εύ-
βοιας με τη Δίφιρη 1350 μέτρα ψηλή, που
ξεσηκόνεται στη μέση, μεγάλη και υπερή-
φανε. Πίσω από το νησί φαίνεται ή θιά-
λασσα, και δεξιά λιγάκι, πέρα και από το
άνοιχτό πέλαγος, άλλο βουνό, μενεξεδι,
θαμπό στην καταχνιά Τι να είναι; Άνοι-
γομε το χάριτη, που ένας από μιιά είχε φέρει
στην τσέπη ή θάλασσα από κει είναι άνοι-
χτή, άλλο νησί δέν έχει ως πέρα στη Χίο.

— Μιιά είναι δυνατό, ξεφωνίζομε, να φαί-
νεται ή Χίος από δω;

— Γιατι όχι; λέγει ο Στέφανος ο πολυ-
ταξιδεμένος από την Πεντέλη την είδα εγώ
καθωρά τη Χίο.

Τα λόγια αυτά άνοιγουν καινούργιες
όρεξεις μέσα μας.

— Να πάμε στην Πεντέλη με το ερχό-
μενο φεγγάρι, και ύστερα στο Πήλιον, και
από κει στα Μετέωρα, και ύστερα στην κο-
ρυφή του Παρνασσού και στην κορυφή της

Γκιόνας, και να κατεβοῦμε στην Πελοπόν-
νησο, να πάμε στο Μιστρά, και ύστερα...

— Ύστερα τα ξαναλέμε, λέγει κάποιος
φρόνιμος της συντροφιάς· τώρα λέγω να πάμε
στο Κανταλίδι, να πιούμε κρύο νερό στη
βρύση και να ψήσομε κανέναν καφέ τί λέτε;

Και άρχίζει το κατέβασμα ανάμεσα σε
θάλασσα από πέτρες, που κυλούν κάτω από
τα πόδια και σχίζουν τα παπούτσια και
πληγιάζουν τ' άμάθητα πόδια, και μιιά γλυ-
στροῦμε και μιιά ξανασηκονόματε, και με-
ρικοί βογγοῦμε και τα κροισέλια μιιά περι-
γελοῦν.

Ζέστη όμως ακόμα δέν έπιασε· μερικοί
από μιιά φροῦμε μιιάστα και έπανωφόρια.

Στη λάκα καβαλικέψαμε πάλι, και από τον
ίδιο δρόμο που άνεβήκαμε ξανακαταβινομε,
αλλά συχνά αναγκαζόμαστε να ξεπεξέψομε
όπου είναι «πλήθη κατοτοπιά» και «τά ξα»
κινδυνεύουν να γλυστρήσουν.

Στο Κανταλίδι ξεπεξέψαμε αφήσαμε τα
ζώα στη βρύση και άνεβήκαμε εμείς ανάμεσα
στα έλατα όπου κατεσηκνώσαμε χωρίς σκηνές.

Άνοιξαμε τα ξεμπίλια και μιιά κοπέλα,
τυλιγμένη σ' ένα κερασι πλεχτό και με μιιά
κουβέρτα στους ώμους· γιατί «τα έλατα
βγάνουν δροσιά», προσφέρει ευγενικά να
μιιά ψήσει καφέ.

— Έμπρός! φωτιά! Ποῦς από σας τους
κυρίους έκανε ποτέ πρόσκοπος, αυτός θιά μου
την άνάψει γρηγορώτερα.

Κανείς δέν είχε κάνει πρόσκοπος, αλλά ο
Δημητρὸς βρέθηκε να είναι κυνηγός, και με
πέντε έξη πέτρες στήνει άμέσως ένα τζίκι-
ύλοι προσφέρονται βοηθοί, ο ένας του κου-
βαλά ένα κουτσουρο, ο άλλος ξερά κλαριά,
ο τρίτος του φέρνει ξερά φύλλα, ο τέταρτος
σπίρτα, και στοῦ έμπροσθου Δημητροῦ τα χέρια
με μιιά λάμπει ή φλόγα σηκόνοντας κολόνια
τον καπνό.

Το μπρίκι μπαίνει στη φωτιά, τα δάχτυλα
ψήνονται, βράζει το νερό, μπαίνει ή ζάχαρη
και ο καφές· μιιά προτοῦ φρουσκώσει, σβύνει
ή φωτιά.

— Άλλοίμονό μου! θιά κόψει το καῖ-
μάκι! φωνάζει ή κοπέλα με το κερασι
πλεχτό.

Όλοι πρόθυμοι ξαναμαζεύονται πολλές
φλόγες άνάβουν γύρω στα δάχτυλα της
κοπέλας που βαστά άκρη-άκρη το μπρίκι.
Γέλοι, φωνές, τράβηγμα και ξαναβάλσιμα
του μπρικιού σ' αναμένα ξύλα, χύνεται ο
μισός καφές και σβύνει πάλι ή φωτιά.

Τέλος, με την τρίτη δοκιμή φρουσκώνει ο
καφές, γίνεται λαμπρός και άποδείχνει έτσι
πως είναι πρόληψη όσα λέν για το καῖμάκι
πως κόβει ποτέ.

Μὰ ἔχομε πέντε φλιτζάνια γιὰ δέκα ἀνθρώπους!

— Δὲν πειράζει, ἡ βούση τρέχει παρακάτω.

Οἱ μισοὶ πίνουν, οἱ ἄλλοι μισοὶ περιμένουν τὴν φράδα τους τρώγοντας κερφίδες καὶ ντολμάδες.

A la guerre comme à la guerre, καὶ ὅλη ἡ ὑφήλιος πολεμᾷ τώρα.

Πέρατομε νὰ κοιμηθοῦμε, μὰ ποῦ ὕπνος τὰ μάτια μας ὀρθάνοικτι στηλόνονται στὸ πλούσιο φύλλωμα ποὺ κάνει θόλο ἀποπάνω μας, καὶ στὸ διάφανο γαλάζιο τ' οὐρανοῦ ποὺ φραγγίζει ἀνάμεσα στὰ κλαριά. Τί χρώματα! Τί ὄμορφα!

Πέρα σπίνου λαλοῦν ἀπὸ τὰ ὕψη μᾶς φθάνει τὸ τραγοῦδι τοῦ κορυδαλοῦ· καὶ κάπου κοντὰ μᾶς ἕνα ἀηδὼνι κελαῖδει. Ποῦ νὰ κοιμηθεῖς σὲ τέτοια φύση ὀμορφῆς; Μόνο ὁ Δημήτριος, τυλιγμένος στὴν κουβέρτα του, στὴ σκιά κάποιου γίγαντα ἔλατου, κοιμᾶται μακαρίως. Ὁ Μαν·λῆς καὶ ὁ Ἀλέκος χάρθηκαν, καὶ ὅταν στῆς ἔνδεκα ξαναμαζεύομαστε γύρω στὰ ζεμπιλια, ἀναγκαζόμαστε νὰ ξαναβγάλουμε τὴν τιρολέζικη φωνὴ γιὰ νὰ τοὺς περιμαζέψομε.

— Οὐλοῦ. οὔ...οὔ...οὔ...οὔ...

Ἄπὸ μακριὰ μᾶς ἀπαντοῦν. Ποιὸς ξέροι ἀπὸ ποιὸς κορυφές νὰ ἔρχονται! Μὰ ὄχι μᾶς διαλογοῦν πὼς κοιμοῦνται πεζώματα σὲ μὴν ἄλλη πυκνοδεντριά, λίγα μέτρα ψηλότερα ἀπὸ μᾶς.

— Γιατί φωνάζετε ἔτσι; ρωτᾷ ἕνας ἀγαργιάτης δένοντας στὸ σιμάρι μᾶς κοπέλας τὸ σκονὶ ποὺ τῆς χρησιμεύει γιὰ κατῆτρα.

— Εἶναι σύνθημα· ἀκούεται μακριὰ ἡ φωνή.

— Μπα; κάνετε σὺν νὰ λέμε τίς κουκουράδες, ἀπαντᾷ ἡσυχά αὐτός.

Καὶ φεύγομε. Τὸ κατέβασμα γίνεται ἀπὸ τὸ Τατάϊ, μὲ ὡς τὴν Κορομηλιά, ὅπου βρίσκεται ἄλλη βούση, ὁ δρόμος εἶναι ὁ ἴδιος ἀπ' ὅλου ἀνεβήκαμε. Πέτρος, κατήφορος, καταβήραμα. Ἀναγκαζόμαστε νὰ ξεπεζεύομε γάθε λίγο· Ἡ ἄλλη παρὲν ὡς τόσο ἀκόμα δὲ φάνηκε.

Κατεβαίνοντας στὴν Κορομηλιά σχεδὸν ὅλοι ἴψιαστε πεζοί.

— Πᾶμε στὶς καλύβες, προτείνει ὁ Ἀλέκος ποὺ διευθύνει.

Οἱ «καλύβες» εἶναι μιὰ κατασκήνωσις τσελιγκάδων ποῦ βόσκουν ἐκεῖ τὰ κοπάδια τους· τὰ καλυβάκια τους, σὺν κοντὰ μακροῦ, εἶναι κειωμένα μὲ κ'αδιὰ καὶ φύλλα ἑλάτων, τόσο κοντὰ βαλμένα καὶ τόσο πυκνά, ποὺ οὔτε φῶς δὲν μπαίνει μέσα.

Ἄλλοι εἶναι μιὰ οἰκογένεια, ἀδελφια, γαμπροὶ καὶ σύγαμπροὶ· κάθε καλύβα εἶναι καὶ ἀπὸ ἕνα σπιτικό, καὶ ὁ μεγαλύτερος ἀδελφὸς ὀρίζει ὅλους.

Μᾶς βλέπει καὶ βγαίνει νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ.

— Καλωσῶρισες, κῆρ Ἀλέκο· καλωσῶρισατε ὅλη ἡ συντροφιά. Μᾶς τὸ μῆνυσε ὁ κουμπάρος ὁ πρόεδρος, ἀπὸ τὸ Μενίδι, πὼς θὰ ἐρχόσαστε· μὰ περάσατε νύχτα καὶ δὲ σᾶς ἐνοιωσαν τὰ παιδιὰ.

Εἶναι μεσόκοπος, ὀμορφάνθρωπος, μ' εὐγενικὰ λεπτὰ χαρακτηριστικὰ, συλλογισμένα βαθιὰ μάτια, ψυχρὰ μαλλιά καὶ γένεια· φορεῖ ἄσπρο μακρὸ πανταλόνι καὶ ποκαμίσα, μὲ τὸ ἕνα μανίκι τῆς μάλλινης τσάκας του περυσμένο καὶ τὸ ἄλλο ποὺ κρέμεται λεβέντια στὴ ράχη· ἡ φορεσιά τῶν χωρικῶν γύρω στὴν Ἀθήνα.

— Καθήσετε, ἀφεντικά, νὰ πάρετε λίγο γιαιούρι.

Κάνει νόημα σὲ διάφορες γυναῖκες ποὺ στέκουν παρακάτω καὶ μᾶς κυτᾶζουν περίεργες, κ' εὐθὺς σκορπίζουν αὐτὲς, τρέχουν στὶς καλύβες, φέρνουν δυὸ σαμάρια, τοποθετοῦν δυὸ σκάφες ἀνάποδα, τὰ σκεπάζουν μὲ μάλλινες κουβέρτες καὶ τὰ στρώνουν κόλλο, στὸν ἴσκιό μερικῶν ἐλάτων.

— Καθήσετε νὰ ξεκουραστεῖτε, ἀφεντικά.

Μᾶς φέρνουν ἕνα βαθὺ σιδερένιο δοχεῖο γεμάτο γιαιούρι καὶ διάφορα κοντάλια καὶ μᾶς τὰ προσφέρουν. Πρέπει νὰ βουτήσομε ὅλοι στὸ ἴδιο δοχεῖο καὶ δισταζομε.

— Ἀργὰ μᾶς τὸ μῆνυσε ὁ κουμπάρος πὼς θὰ ἐλθετε, μᾶς λέγει ὁ ἀρχιτσέλιγκας, καὶ δὲν ἔχομε τίποτε νὰ σᾶς προσφέρουμε. Νὰ τὸ ξέραμε πιὸ νωρὶς θὰ σᾶς ψήναμε καμιά πῆτα...

Διαμαρτυροῦμαστε ἔντονα· τὸ γιαιούρι τίμα δὲ φθάνει; Μοιάζει τόσο ἐπιτυχημένο!

Ἄπὸ τὰ ζεμπιλια μᾶς παίνομε ἄλλος ἀπὸ ἕνα φλιτζανάκι, ἄλλος ἀπὸ ἕνα πιατάκι καὶ στρωνόμαστε γύρω στὸ γιαιούρι. Εἶναι ξυνοῦτσικο μὰ λαμπρό. Μᾶς δίνουν καὶ ψωμὶ μαυριδερό, ζεστὸ ἀκόμα, φρεσκοψημένο, ποὺ εἶναι ἐξαιρετικό.

Μιὰ τσοῦρα παιδόπουλα γυροῦν γύρω μας, μᾶς κυτᾶζουν μὲ μεγάλα παραξενεμένα μάτια· ἕνα κοριτσάκι μᾶς κυτᾶζει ἀπὸ μέσα ἀπὸ δυὸ κλαδιὰ δέντρον· τὸ ἄπλυτο ἡλιοκαμένο μοντροάκι του μὲ τὸ κοράλι του στόμα, τ' ἀχένισια ξανθὰ μαλλιά, καὶ τὰ μαῦρα λαμπρὰ του μάτια μέσα στὸ πράσινο κέντρο τοῦ δέντρον, ὅλα μαζὶ εἶναι εἰκόνα ποὺ θὰ τὴ ζούλευε ὁ Μουρίλλος.

Τὰ φωνάζομε ὅλα καὶ τὰ κορίτσια μᾶς τοὺς μοιράζουν πλάκες τσοκολάτα. Τὸ καθένα

σιμώνει διατακτικά, παίρνει τὸ κομμάτι του, καὶ βιαστικά φεύγει καὶ πάγει καὶ στέκεται μερικὰ βήματα παρακάτω. Τὰ περισσότερα εἶναι ξανθὰ καὶ ἔχουν γαλανὰ μάτια.

Ὁ Ἄλέκος κουβεντιάζει μὲ τὸν ἀρχιτέλιγκα καὶ τὸν ρωτᾷ ἀπὸ ποῦ εἶναι.

— Εἴμαστε ἀπὸ δῶ, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, εἴμαστε βλάχοι.

Βλάχος θὰ πεῖ τσοπάνης, μὰ ὁ Ἄλέκος τὸ παρεξηγεῖ.

— Ναί, τοῦ λέγει, μὰ ἦλθατε ἀπὸ τὸν Πίνδο, ὄχι;

— Δὲν ξέρω, ὁ πατέρας μου, ὁ παππούς μου, ὅλοι ἀπὸ δῶ εἴμαστε.

— Καὶ τί γλῶσσα μιλάς;

— Μόνο βλάχικα ξέρομε.

— Μιλάς καὶ Ἑλληνικά, λέγει μιὰ κυρία.

— Ὅχι, μόνο βλάχικα.

— Μὰ πῶς! Νὰ τῶρα μοῦ μιλάς Ἑλληνικά.

Ὁ χωρικός γελά.

— Ἑλληνικά εἶναι αὐτὰ; Ἔ, σεῖς ξέρετε καλύτερα αὐτὴ εἶναι ἡ γλῶσσά μας, δὲν ξέρομε ἄλλη.

Ὁ Ἄλέκος ἀναγκάζεται νὰ παραδεχθεῖ πῶς εἶναι γνήσιος Ρωμιὸς τῆς Ἀττικῆς ποῦ δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ Βλάχους, Κουτσοβλάχους, Σλαύους ἢ Ἀρβανίτες. Καὶ τοῦ φαίνεται, ἄλλωστε, ἀπὸ τὴν ὄψη του, λεπτός, λιγνός, εὐγενικός, γνήσιο παιδί τῆς ἀριστοκρατικώτερης φυλῆς τοῦ κόσμου. Τὸν ρωτοῦμε ἂν ξέρει γράμματα· ναί, μᾶς λέγει, ξέρει, ἔμαθε στὰ νιάτα του.

— Ἀμὲ σὺ, κερά; ρωτοῦμε τὴ γυναῖκα του ποῦ μᾶς προσφέρει κρύο νερὸ ἀπὸ μιὰ στάμνα.

— Ἐγὼ, γράμματα; κάνει ντροπαλῆ, μαθαίνουν γράμματα οἱ γυναῖκες;

— Μπά; Γιατί ὄχι;

Ἡ χωρική γελά, δείχνει δυὸ σειρές κίττασπρα δόντια.

— Οἱ γυναῖκες δὲν κάνει νὰ μαθαίνουν γράμματα, λέει πειράζοντας, λέν, τὰ μάτια τους. Καὶ γελά σὰν νὰ μὴ καλοξέρει ἂν μίλησε σωστά, ἂν κάνει νὰ ἐκφράσῃ τὴ γνώμη της.

— Ἀμὲ τὰ παιδιὰ;

— Ποῦ νὰ πᾶν νὰ μάθουν γράμματα; ἀπαντᾷ ὁ ἀρχιτέλιγκας· τὰ σχολεῖα εἶνε στὴς χῆφες, καὶ τὰ πράγματά μας, δείχνοντας τὰ γίδια του, εἶναι ἐδῶ, ἐδῶ καὶ ἡ δουλειὰ τῶν παιδιῶν μας, ποῦ νὰ πᾶν νὰ σπουδάσουν;

Καημένα Ρωμιόπουλα, ποῦ μὲ ὄλον τὸ νόμο τοῦ τόπου τους ποῦ γυρεύει νὰ τὰ φωτίσει, μένουν χωμένα στὸ σκοτάδι ἀπὸ τὴν

ἀφροντισιὰ τοῦ Κράτους! Τὰ σχολεῖα εἶναι λεία μακρὰ, καὶ τὰ τσελιγκόπουλα δὲν μποροῦν νὰ πηγαίνουν ὡς ἐκεῖ. Μὰ ἄραγε δὲν ἦταν δυνατό νὰ γίνουν κινητὰ σχολεῖα ἕνας νέος δάσκαλος νὰ πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ μαζεύονται οἱ κελύβες καὶ νὰ διδάσκει ὅσα χρειάζονται γράμματα στὰ παιδιὰ αὐτὰ;

Ἐνα ἀπὸ τὰ κορίτσια μας προτείνει νὰ φωτογραφίσει ὁλόκληρη τὴν οικογένεια.

— Ἄιντε, πηγαίετε, λέγει ὁ ἀρχιτέλιγκας στὰ γυναικόπαιδα.

— Ὅχι, νὰ πᾶς καὶ σὺ, τοῦ λέμε.

— Νὰ πάγω καὶ γῶ; Λέγε νὰ πάγω;

Τὸ ἔχει πολλὴ ὄρεξη καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὰ γυναικόπαιδα ποῦ ἀραδιάζονται ἐμπρὸς στὴν καλύβα σὰν τσοῦνια στὴ σειρὰ, μὰ δὲ θέλει καὶ νὰ τὸ ἀποδείξει.

— Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄντρες λείπουν στὴς βοσκές, λέγει, δὲν κάνει νάμαι μόνος στὴ φωτογραφία.

Τὸν βεβαιόνομε πῶς χρεωστεῖ ἀπεναντίας νὰ σταθεῖ μὲ τὴς γυναῖκες καὶ ἀφοῦ τὸν βιάσομε ἀκόμα λίγο, πείθεται, καὶ μὲ ἀργὸ ἀξιόπρεπο βῆμα, πάγει στὴν καλύβα του, διαλέγει ἀπ' ὅλες τὴς γλίτσες του τὴν αὐτὴ ὄραία, ρίχνει στὸν ὄμο του τὸ χρεμαστὸ μανίκι τῆς τσάκας του καὶ πηγαίνει καὶ στέκει ἴσιος καὶ στετὸς στὴ μέση τῆς γραμμῆς ὅπου ἀραδιασμένα στέκουν τὰ γυναικόπαιδα.

Ἀφήνομε στὰ τσελιγκόπουλα ὅτι κρέας ἢ κερτέδες μᾶς ἀπομένουν καὶ ξανακαβαλικέβομε· Ὁ ἀρχιτέλιγκας μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ λίγο ντροπιασμένος μᾶς λέγει:

— Μήνα θέλετε νὰ πληρώσετε τὸ γιαιοῦρι;

Διαμαρτυρόμαστε πάλι καὶ τοῦ ἐξηγοῦμε πῶς μᾶς βαραίνουν τὰ περισσευόμενα φιαγώσιμα. Μᾶς εὐχαριστεῖ πάλι, ἀποχαιρετοῦμε καὶ φεύγομε.

Λίγο ὅμως μένομε στ' ἄλογα· οἱ κακοטיפές καὶ τὰ πυκνὰ δέντρα μᾶς υποχρεώνουν κάθε λίγο νὰ ξεκαβαλικέβομε καὶ μὲ τὴ μεγάλη ζέστη ποῦ ἔπιασε, νὰ κατεβαίνομε μὲς στὴς πέτρες τὸ ὄρθιο μονοπάτι. Εἶναι τὸ δυσκολώτερο καὶ τὸ πιὸ κουραστικὸ μέρος τῆς ἐκδρομῆς, γιατί ὁ ἥλιος καίει τώρα. Τὸ κατέβασμα αὐτὸ διαρκεῖ τρεῖς ὥρες, μὰ κάπου κάπου ξεκουραζόμεστε σὰ φθάνομε σὲ καμιὰν ἀνοιξιά ἀπ' ὅπου βλέπομε τὸ Τατόϊ ὅλο. Ἐνα μεγάλο, λαμπρὸ δάσος, ποῦ σὰν πυκνὸ χαλὶ πράσινο ἀπλώνεται ἀπέραντο στὰ πόδια μας. Καὶ πάλι ξαναπαίνομε τὸ δρόμο μας ὡς ποῦ ἐπὶ τέλους κουρασμένοι, διαμασμένοι, φθάνομε στὸν ἴσιο δρόμο, κοντὰ στὴν Κιθάρρα, μέσα στὸ Βασιλικὸ κτήμα.

Ἐκεῖ ὁ Δημητρός μᾶς προσφέρει ὄλους κρύο νερὸ ποῦ φυλάγει στὸ παγοῦρι του·

ποτέ κρασί καὶ δὲν μᾶς φάνηκε τόσο ἐξαί-
σιο! Αρροσιμένοι ξανακαβαλικέβουμε καὶ
πέρομε τὸ δρόμο τοῦ ξενοδοχείου ὅπου ζη-
τοῦμε νερὸ νὰ πλυθοῦμε.

Μαθαίνομε ἐκεῖ τίς περιπέτειες τῆς δεύτε-
ρης παρέας, ποὺ θέλησαν μὲ γαϊδουράκια καὶ
μὲ δέκα-τεσσαράων χρονῶν γαϊδουριάσηδες ν'
ἀνέβουν στὴν κορυφή, καὶ ἀφοῦ πλανήθη-
καν ὁκτὼ ὥρες ξαναβρέθηκαν τριάντα-πέντε
λεπτά τῆς ὥρας ἀπὸ τὸ Τατόϊ καὶ γύρισαν
στὸ ξενοδοχεῖο ἀπρακτοὶ καὶ κατακουρασμένοι.

Ὡς ποὺ νὰ φθάσουν τ' ἀμάξια ποὺ παραγ-
γείλαμε, καθίζουμε στὸ ὑπαιθρο, κάτω ἀπὸ
τὰ ὄμορφα δέντρα ἐμπρὸς στὸ ἐλεεινὸ
ξενοδοχεῖο, ποὺ ἔχει ἀπαιτήσεις καὶ τιμὲς
πρώτης τάξης, καὶ παραγγέλνομε καφέ καὶ
βυσινάδες.

Ξεκουρασμένοι τώρα καὶ ὄλο κέφι, κυτά-
ζουμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Τὰ ρούχα μας βρί-
σκονται σὲ ἀρκετὴ καλὴ κατάσταση. Μὰ τὰ
παπούτσια μας!...

Οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ μᾶς τὰ ἔχουν τρυ-
πήσει ἓνα ἀπὸ τὰ κοριτσόπουλα ἔχει τὰ
δάχτυλα σχεδὸν ἔξω.

— Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀραγε τρόπος νὰ
βρῶν οἱ πέτρες ἀπὸ τὰ μονοπάτια; λέγει
ἓνας γριουάσης. «Ἄρκετὰ ἀπότομος εἶναι ὁ
δρόμος γιὰ νὰ μὴ χάσει τίποτε ἀπὸ τὴ φυ-
σικὴ του ἠμορφιὰ ἂν ἐλείπων μερικὲς πέτρες.»

— Νὰ μιὰ δουλειὰ γιὰ τοὺς προσκόπους,
εἶπε ὁ φρόνιμος σύντροφός μας, «θὰ ἦταν
σημαντικὴ ὑπηρεσία γιὰ κείνους ποὺ ἀγα-
ποῦν τίς ἐκδρομὲς, καὶ αὐτοὶ θὰ διασκέδαζαν.»

— Τί δηλαδή;

— Σὲ κάθε ἐκδρομὴ ποὺ κάνουν οἱ πρό-
σκοποι, νὰ φτιάχνουν μονοπάτια διαβατὰ,
μαζεύοντας τίς πέτρες καὶ τοποθετώντες τίς
στὴ ὄκη τοῦ μονοπατιοῦ, σὺν τοιχαλάκι θὰ
τοὺς πᾶρει καιρὸ, βέβαια, θὰ τοὺς πᾶρει
μέρες καὶ μέρες γιὰ τὸν Πάργηθα, μὰ σὲ
κάμποσον καιρὸ θὰ ἔχουν φτιάσει δρόμους
σὲ ὅλα τὰ βουνά, οἱ ἐκδρομεῖς θὰ τοὺς εὐλο-
γοῦν, καὶ συνάμα τὰ τοιχαλάκια αὐτὰ θὰ
χρησιμεύουν νὰ κρατοῦν τὰ χώματα, καὶ τὰ
νερὰ τῆς βροχῆς, τὰ δέντρα θὰ μεγαλώνουν,
ἡ φυτεία θ' ἀξάνει στὰ βουνά.

Συλλογίστηκα τοὺς προσκόπους τῆς Ἑλλά-
δος, τί εὐτυχεῖς ποὺ εἶναι νὰ μποροῦν νὰ κά-
νουν ὅποιαν θέλουν τέτοιες ἐκδρομὲς καὶ νὰ
προσφέρουν τέτοιες ὑπηρεσίες στὸν τόπο.
Συλλογίστηκα τὸν Ὑμηττὸ, ποὺ ἄρχισε νὰ
δάσωνται, ποὺ σὲ δέκα χρόνια θὰ εἶναι
πράσινο, καὶ μεγάλο μέρος τῆς ἀναδάσμο-
σης αὐτῆς χρεωστᾶται στοὺς προσκόπους.
Φυμῆθηκα τὴν ἐντύπωση ἐπιμῆς ποὺ ἀνή-
νει, σὺν τὸν κυτᾶξιν ἀπὸ μακριὰ, ὁ κάμπος
τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου σὰ σωρὸς πέτρες ξεχω-

ρίζει ἡ Προτεύουσα, πνιγμένη στὴ σκόνῃ,
καὶ σκέφθηκα πὼς σὲ λίγα χρόνια, χάρις
στοὺς προσκόπους, ὅλος αὐτὸς ὁ ξερὸς κάμ-
πος θὰ γίνῃ περιβόλι, κέντρο ὀλοπράσινο
ὅπου πετράδι ἀτίμητο θὰ ξεχωρίζει, μόνος
ξερὸς, ὁ ξερὸς βράχος μὲ τὰ κιτρινωμένα, σὰ
διάφανα μάρμαρα τοῦ Παρθενῶνα. Καὶ
μακάρισα αὐτοὺς τοὺς προσκόπους, κ' ἔκανα
καὶ σύγκριση μὲ τὰ προσκοπάκια μας τῆς
Ἀλεξάνδρειας, ποὺ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸ
θὰ δούλευαν στὸν καλλωπισμὸ τῆς πατρίδας
μας. Οἱ δικές τους ἐκδρομὲς περιορίζονται
στὴν ἀκροθαλασίᾳ, στοὺς ἔρημους ξεροὺς
καὶ ἠλιοκαμένους κάμπους τῆς Ἱμπραϊμίας
ἢ τοῦ Μῆξ, καὶ ὡς μόνη ὁμορφὴ ἐκδρομὴ
φυλλάγουν τὸ αἰώνιο περιβόλι τῆς Νούσχας.
Ὁ τόπος ἐκεῖνος δὲν εἶναι δικὸς τους, δὲν
μποροῦν νὰ τὸν ἀγαπήσουν, νὰ τὸν πνε-
σουν, νὰ δουλέψουν γιὰ νὰ τὸν ὁμορφήνουν.

Ἄχ, καὶ νὰ μποροῦσαν νὰ ξεπεταχθοῦν
μιὰ φορὰ ὡς ἐδῶ, ν' ἀνέβουν στὰ βουνά μας,
νὰ δοῦν, ὅπως τὰ εἶδαμε μεῖς, μιὰ γωνιά
τῆς Ἑλλάδος μας μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς τῆ
μαγεύτρα, μὲ τὴν ἡρεμὴ χάρη τῆς, μὲ τὴ
γλυκερὰ μυρωδιὰ ποὺ ξεθυμαίνει μεθυστικὴ
ἀπὸ τὸ χῶμι καὶ τὰ κλαδιά τῆς...

Πότε θὰ μπορέσει ὁ Πρόεδρος τους νὰ ἐκτε-
λέσει τ' ὄνειρό του καὶ νὰ τοὺς φέρει περιο-
δεῖα ὡς ἐδῶ;

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

Κημισὶ — 20 Ἰαννουῦ 3 Ἰουλίου 1915.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐξεδόθησαν τελευταίως αἱ ἀπαιτήσεις διὰ
τὴν ἀπόκτησιν τῶν κάτωθι πτυχίων ειδικο-
τήτων:

Σηματογραφητοῦ, Γραφέως, Ἀερο-
πόρου, Καὶμβήτοῦ καὶ ναυγοσιτότου, Διε-
μηρέως, Κηπουροῦ, Βοτανολόγου, Μουσικοῦ,
Ἀστρονόμου, Μαγείρου, Ράπτου, Δημοσίας
ὕγειας, Κτίστον, Τοπογράφου, Δακτυλογρά-
φου, Σκοπευτοῦ, Ποδηλάτου, Στενογράφου,
Ἀρετῆς, Ἀλιέως, Ὀπλομάχου, Πλοηγοῦ,
Τηλεγραφητοῦ, Ὑδραυλικοῦ, Ἐνλουροῦ Ἰπ-
πέως, Καλαθοπλέκτου, Σέλλοποιοῦ, Ζωγράφου,
Ἀθλητοῦ, Κτηνοτρόφου, Γαλακτοκόμου,
Σιδηρουροῦ, Σαλπικτοῦ, Ἀρχιτέκτονος,
Ἀτομικῆς ὕγειας, Πευαλωτοῦ, Φωτογράφου
Γλύπτου.

Ἡ ὅλη σειρά τιμᾶται Γ.Δ. 10, ἀποστέλ-
λεται δὲ πρὸς τὸ παρὸν, μόνον εἰς τὰς Ἐπι-
τροπὰς.

Ἐπίσης ἐφθάσε καὶ τὸ Ἐγκόλλιον Προ-
σκόπου Τοπογράφου ὅπερ τιμᾶται 4 Γ.Δ.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Κ.Ε.Α.)

ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ ΝΙΚΗΤΑΙ!!

Τὸ Σῶμα Ἀλεξανδρείας ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους τοῦ Ἀρχιηγού καὶ Ὑπαρχηγούς. Ἀπῆλθον Ἐκεῖ ὅπου τὸ καθήκον τοὺς καλεῖ, Ἐκεῖ ὅπου ὁ Μεγάλος μας Βασιλεὺς τοὺς θέλει.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπὶ δύο ὁλόκληρα ἔτη μᾶς ἐδίδαξαν τὰ καθήκοντά μας πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν κοινωνίαν, ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἐσεβιάσθημεν ὡς πατέρας, ὑπακούσαμεν ὡς εἰς ἀνωτέρους ἀλλὰ καὶ ἠγαπήσαμεν ὡς μεγάλους μας ἀδελφοὺς, ὅσων εἰλικρινεῖς φίλους, μᾶς ἔδωσαν τὸ καλλίτερον, τὸ διδακτικώτερον μάθημα τῆς πρὸς τὴν Πατρίδα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως.

Τοὺς ἀπεχωρίσθημεν χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν πότε θὰ τοὺς ἐπανίδωμεν.

Ἐφυγαν, σπεύδοντες εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς Πατρίδος, εἰς τὸ κέλευσμα Κωνσταντίνου τοῦ Βουλγαροκτόνου, νὰ προτάξουν τὰ στήθη τῶν εἰς τὴν Ροδόπην καὶ τὸ Μπέλεσι, ἀνυπέβλητον ἰεῖχος εἰς τὴν βουλγαρικὴν δολιότητα καὶ βουλμίαν.

Ἐφυγαν διὰ νὰ ποτίσουν ἴσως μὲ τὸ αἷμά των τὸν δρόμον ποῦ θὰ ὠδηγήσῃ τὴν Κυανόλευκον Ἐκεῖ ποῦ τὴν ὠνειρεύθησαν οἱ νεκροὶ τοῦ 21 καὶ τοῦ 912, Ἐκεῖ ποῦ θὰ ἐκδικηθῇ Ἐκεῖνος ποῦ ἔπεσε ἴσθην Πύλη τοῦ Ρωμανοῦ, Ἐκεῖ ποῦ προόριστα νὰ βασιλεύσῃ Κωνσταντῖνος ὁ 12^{ος}.

Οἱ Πρόσκοποι Ἀλεξανδρείας εἶνε ὑπερήφανοι γιὰ τοὺς Ἀρχηγούς των ποῦ ἦσαν ἡ ζωσα ἐνσάρκωσις τῶν ὠραίων πατριωτικῶν καὶ ἱπποτικῶν ἀρχῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιῖζεται τὸ Σῶμά μας.

Ἡ εὐγνωμοσύνη μας δι' ὅσα διὰ τὴν ἐθνικὴν μας μόρφωσιν ἐμόχθησαν εἶνε ἄπειρος.

Καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτὴν τὴν ἐκφράζομεν διαβεβαιοῦντες αὐτοὺς ὅτι καὶ εἰς τὸ ἔξῃς, καίτοι μόνοι μας, διὰ τῆς καλῆς μας θελήσεως, τῆς ἐπιμελείας μας, τῆς εὐσυνειδήτου ἐκτελέσεως τῶν καθηκόντων μας, θὰ ἐξακολουθήσωμεν προοδεύοντες, εἰς τρόπον ὅστε, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν, μὲ τὴν χαρὰν καὶ τὴν τιμὴν ὅτι ὀλίγη ἀπὸ τὴν δόξαν τῆς Μεγίστης Ἑλλάδος ἀντακλᾷ καὶ εἰς αὐτοὺς, ἐπανεύρουν τὸ Σῶμα Ἀλεξανδρείας, τὸ ὁποῖον τόσον ἠγάπησαν, ἀκμάζον ὅπως πάντοτε δυνάμενοι καὶ Ἐκεῖνοι τότε νὰ σεμνύνονται δι' αὐτὸ, ὅπως καὶ ἡμεῖς σήμερον εἴμεθα ὑπερήφανοι δι' αὐτοὺς. Εἰς τὸ ἔξῃς οἱ Πρόσκοποι μαζί μὲ τὴν καθημερινὴν μας προσευχὴν θὰ ἱκετεύομεν τὸν Ὑψιστον νὰ μᾶς ἀξιώσῃ, πολὺ ταχέως, νὰ ὑποδεχθῶμεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας Ἀρχηγούς, ἐπιστρέφοντας ὑγιεῖς ἀπὸ τὰ ἐνδοξα πεδία τῶν μαχῶν ὅπου θὰ τοὺς ὠδηγήσῃ ὁ δαφνοστεφῆς Γενικὸς Ἀρχηγός μας.

Τοὺς εὐχόμεθα νὰ τοὺς ἐπανίδωμεν καὶ πάλιν μεταξὺ μας, νικητῆς καὶ τροπαιούχους, φέροντας τὸν κλάδον τῆς δάφνης τὴν ὁποίαν διὰ τῆς ἀνδρείας των θὰ δρέψουν, καὶ ἡ ὁποία εἶνε τόσον γνωστὴ εἰς τὴν ἑλληνικὴν λόγχην.

Ζήτωσαν οἱ Ἀρχηγοὶ μας!!!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΑΙ ΨΕΥΤΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ

Συχνά ὅτιν καθημερινή ζωὴ μᾶς συμβαίνει νὰ ἀκούσωμεν ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες εἴμεθα πατριῶται ὅτι ὁ τῆδε ἢ ὁ δεῖνα εἶνε μεγάλος πατριώτης κτλ. κτλ.

Ἐὰν ἐρωτήσης τὸν πρῶτον τυχόντα διαβάτην τί θέλει νὰ πῆ ἢ λέξεις πατριώτης θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι ἐκεῖνος ὀνομάζεται ἔτσι ποῦ ἀγαπᾷ τὴν πατρίδα Ἑλλάδα καὶ ποῦ τὸ ἀποδεικνύει μὲ δωρεὰς χρημάτων, ἢ θυσίαν τοῦ ἀτόμου του στὸν πόλεμο. Καὶ σπανίως θὰ ἀποδώσῃ ἄλλα χαρακτηριστικὰ διὰ νὰ σοῦ προσδιορίσῃ τὴν ἔννοια τῆς λέξεως «*πατριώτης*».

Τὶ περιέργως ποῦ εἶναι ἡ ἀντίληψίς μας γι' αὐτὴ τὴν ἀρετὴ ποῦ ἔφρασε νὰ εἶναι ἡ πρώτη ἀναγκαίη ἀρετὴ κάθε καλοῦ Ἕλληνας. Νομίζομεν πῶς ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς παραδες καὶ τὸ σῶμά μας δὲν εἴμποροῦμε τίποτε ἄλλο νὰ δώσωμε στὴν πατρίδα μας : καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ φτωχὸς ἢ ὁ σημαδεμένος δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτε εἴμπορεῖ νὰ εἶνε πατριώτης ! !

Ἐ! λοιπὸν τὰς μεγαλειτέρας θηρησεῖας εἰς τὴν πατρίδα δὲν τὰς προσφέρομεν οὔτε μὲ τοὺς παραδες μας οὔτε μὲ τὴ θυσίαν τοῦ σώματός μας. Χίλιοι διὰ τρόποι ὑπάσχουν νὰ θηρητήσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ νὰ γαυναῖμεν ἀληθινῶς πατριῶται. Ἄν κάθε ἕνας ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀνατρέφεται μὲ τὴν ἰδέαν νὰ θηρησῆ διαρκῶς τὸ ἀτομικὸν του συμφέρον καὶ τὸ ραγάτι του καὶ νὰ ἐργάζεται μὲ ἀυταπάθειαν γιὰ νὰ γίνῃ εὐπειθὴς τίς, καλὸς καὶ τακτικὸς μαθητὴς καὶ πρόσκοπος, ἔπειτα καλὸς στρατιώτης ἢ Πατρις καὶ ἀνάγκην θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ γίνῃ ἐπίφοβη, στοὺς ἐχθροὺς καὶ περιζήτητη στοὺς φίλους. Ἄρκει εἰς τὴν Πατρίδα, καὶ τοῦτο μόνον ζητεῖ ἀπὸ ἡμῶν διὰ νὰ μᾶς δώσῃ ἐκεῖνη τὸν τίτλον τοῦ πατριώτου.

α) Νὰ ἀγαπᾶμεν τοὺς γονεῖς μας.

β) Νὰ μαθαίνωμεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα χρῆσιμα πράγματα στὴ ζωὴ.

γ) Νὰ εἴμεθα οἰκονόμοι, δραστήριοι καὶ πειθαρχικοὶ καὶ ἔσομοι εἰς πάσαν ἀυτοθυσίαν καὶ ὅλα αὐτὰ μᾶς τὰ μαθαίνει ὁ Προσκοπισμὸς καὶ γι' αὐτὸ κάθε καλὸς πρόσκοπος εἶνε καὶ καλὸς καὶ τέλειος πατριώτης.

Ἡ Πατρις μας εἶναι ἀκόμη μικρά, φτωχὴ καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς τὴν περιτρογυρίζουν ἀπὸ παντοῦ. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐπλούτισε γενναίως ὅπως ἄλλα ἔθνη ὅπου ἔχουν φυσικὰ πλοῦτη, γεωργικὰ, μεταλλεῖα, δάση κτλ. Ξερὸβουνα καὶ θάλασσα ἀποτελοῦν τὴν πατρίδα μας καὶ σὲ αὐτὰ πάνω ἔχωμε νὰ ζήσωμε. Ὁ μόνος πλοῦτος τῆς Πατρίδος μας εἶνε τὰ παιδιά τῆς, οἱ Ἕλληνες καὶ σ' αὐτοὺς βασίζεται γιὰ νὰ τὴν ἀναδείξουν μεγάλη καὶ δυνατή.

Γι' αὐτὸ πρέπει ὁ καθένας νὰ καλλιεργήσῃ τὸν ἑαυτό του, τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, αὐτὸ τὸ ἀναπόσπαστο μερίδιον τοῦ Ἑθνικοῦ θησαυροῦ γιὰ νὰ καρποφορήσῃ καὶ νὰ συντελέσῃ πραγματικὰ καὶ ἀληθινὰ εἰς τὴν δυνάμωσιν καὶ τὸν πλουτισμὸν τῆς Πατρίδος. Πρέπει νὰ μάθωμε πολλὰ πολλὰ καὶ χρῆσιμα πράγματα, νὰ μάθωμε νὰ μὴ εἴμεθα τεμπέληδες καὶ χασομέρηδες τοῦ καφενείου, νὰ εἴμεθα δραστήριοι, νὰ εἴμεθα οἰκονόμοι εἰς τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας μας, νὰ εἴμεθα τέλος πειθαρχικοὶ εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μας καὶ παντὸς ἄλλου διορισμένου νὰ μᾶς δίνῃ διαταγὰς. Κάθε στιγμὴ, καὶ σὲ κάθε ὥρα πρέπει κάθε πρᾶξι μας νὰ τὴν κανονίζωμε γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πατρίδος. Τότε μόνον θὰ δικαιωνόμαστε νὰ ὀνομασθοῦμε καλοὶ Πατριῶται.

Παιδιά! ὅπως σὰς εἶπα ὁ Προσκοπισμὸς σὰς μαθαίνει ὅλα τὰ χρειαζόμενα γιὰ νὰ γίνετε καλοὶ Πατριῶται.

Προσέξτε καλὰ σ' ἐκεῖνα ποῦ σὰς μαθαίνει ὁ Νόμος τῶν Προσκόπων. Προσπαθήσετε νὰ τὰ καταλάβετε καὶ ἐντυπωθεῖτε τὴν ἔννοια τους. Καὶ τότε, ἐφαρμόσετέ τια, καὶ ἐὰν ὅλοι σας τὸ κάμετε μὲ τὴν καρδιά σας καὶ μὲ ἐπιμονή, ὄχι μὲ τὸν ψευτο-ἐνθουσιασμὸ ποῦ μᾶς πιάνει ὅταν σὲ ἔορτῃ περάσῃ μιὰ δοχὴστρα μὲ τὴν σημαία ἐπὶ κεφαλῆς, ἀλλὰ μὲ σταθερὰ καὶ ἀκαταπόνητη ἐπιμονὴ ποῦ δὲν ἀνηφᾷ τὰ πειρὰ δύσκολα, ἐμπόδια, τότε εἴμπορεῖ ἡ Πατρις θαρραλέα νὰ εἰπῆ ὅτι δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη ἀπὸ τείχη καὶ φρούρια ἀφοῦ ἔχει τέτοιους πολῖτες.

Γ. ΠΗΛΑΒΑΚΗΣ

ΕΦΟΡΟΣ ΟΜΑΔΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΟΝ ΣΗΜΑΤΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΤΟΥ

*Ἀπαιτήσεις πρὸς ἀπόκτησιν
αὐτοῦ.*

Νὰ γνωρίζῃ :

- 1). Ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ τὰς 4 πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.
- 2). Τὴν ἀποστολὴν καὶ λήψιν σημάτων διὰ βραχιόνων καὶ συστήματος Μόρς (μὲ σήμα).
- 3). Ἄπαντα τὰ ἐν χρήσει συνθηματικά σημεῖα σημάτων.
- 4). Νὰ ἀποστέλλῃ καὶ νὰ δέχεται κατ' ἐλάχιστον ὄριον 24 γράμματα κατὰ λεπτὸν καὶ νὰ δύναται νὰ μεταδώσῃ καὶ ἀναγνώσῃ σήματα διὰ τοῦ ἤχου (τηλεγραφικοῦ χειριστηρίου).
- 5). Νὰ κἀμνῇ σήματα μὲ τὸν καμπὸν, μὲ τὴν φλόγα τῶν πυρῶν καὶ μὲ τὸν κοντὸν του.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΟΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω :

Νὰ παρουσιάσῃ μαθητευόμενον Πρόσκοπον διδασκόμενον ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἀπαιτήσιν καὶ νὰ δύναται ν' ἀποστέλλῃ καὶ νὰ δέχεται σήματα κατ' ἐλάχιστον ὄριον 40 γραμμάτων κατὰ λεπτόν.

ΠΤΥΧΙΟΝ ΣΑΛΠΙΓΚΤΟΥ

*Ἀπαιτήσεις πρὸς ἀπόκτησιν
αὐτοῦ.*

Νὰ γνωρίζῃ :

- 1). Ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ τὰς 4 πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.
- 2). Τὸν τρόπον τῆς προσηλιάξεως καὶ καθαρισμοῦ τῆς σάλπιγγος καὶ τοῦ ἐπιστομίου τῆς.
- 3). Νὰ σημειῶνῃ κανονικῶς καὶ εὐχερῶς τὰ ἑξῆς καλπίσματα :
  - 1). Τὴν Σημαίαν
  - 2). Ἐγενηθῆριον.
  - 3). Προσκλητήριον (καὶ σύνταξιν).
  - 4). Προσκλητήριον Ἀρχηγῶν.
  - 5). " Ὑπαρχηγῶν.
  - 6). " Ἐνωμοταρχῶν.
  - 7). " Ὑπενωμοταρχῶν.
  - 8). Διακριτικὸν τῶν Ταγματίων (Ὁμάδων).
  - 9). " Λόγων (Ἐνωμοτιῶν).
- 10). Συσσίτιον.
- 11). Σιωπητήριον.
- 12). Συναγεθρόν.
- 13). Προσοχήν.

- 14). Ἐγέρθητε.
- 15). Ἐμπρός.
- 16). Ἄλτ.
- 17). Τροχάδην.
- 18). Βῆμα προσβολῆς.
- 19). Ἐπικήδειον.
- 20). 2 τοῦλάχιστον ὄρθρικα.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΟΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω :

Νὰ παρουσιάσῃ μαθητευόμενον Πρόσκοπον διδασκόμενον παρ' αὐτοῦ τὸν χειρισμὸν τῆς Σημαίας καὶ νὰ γνωρίζῃ 6 τοῦλάχιστον ὄρθρικα.

ΠΤΥΧΙΟΝ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ

*Ἀπαιτήσεις πρὸς ἀπόκτησιν
αὐτοῦ.*

Νὰ γνωρίζῃ :

- 1). Ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ τὰς πράξεις τῆς ἀριθμητικῆς.
- 2). Νὰ υπογράψῃ δήλωσιν ὅτι εἶναι ἰδιοκτήτης ποδηλάτου ἐν καλῇ καταστάσει, τὸ ὅποῖον εἶναι ἔτοιμος νὰ μεταχειρισθῇ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως ἐὰν καὶ ἐπιδητῆτε κληθῇ πρὸς ταῦτο.
- 3). Νὰ χειρίζηται καλῶς τὸ ποδήλατόν του.
- 4). Νὰ συντηρῇ καὶ λαδῶνῃ τὸ ποδήλατόν του, νὰ ἐπισκευάσῃ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ ἔξωτερικὰ του λάστιχα, ν' ἀλλάξῃ τὰς παλαιὰς βαλβίδας καὶ νὰ ἐπισκευάσῃ τὰς ἐλαφροῦς βλάβας τὰς ὁποίας ἐνδεχόμενον νὰ πάθῃ.
- 5). Νὰ ἀναγινώσῃ εὐχερῶς γάρτην τοῦ ἐπιτελείου, νὰ μεταδίδῃ σαφῶς προφορικὰ ἀγγέλματα καὶ νὰ συνθέτῃ γραπτῶς συντόμους ἀναφοράς.

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΟΝ

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω :

- 1). Τὴν σύστασιν, ἀνάπτυξιν καὶ τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ ποδηλάτου, τὰ διάφορα ἐξαρτήματά του καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἐργαλεῖα καὶ ἐφόδια πρὸς χοῆσιν καὶ ἐπισκευὴν αὐτοῦ.
- 2). Νὰ ἦνῃ εἰς θέσιν ν' ἀντικαταστήσῃ τὰς χαλασμένους μπίλιας, κώνους καὶ φαινομένον ἄξονα τοῦ ἐμπροσθινοῦ τροχοῦ.
- 3). Τὴν λύσιν καὶ συναρμολόγησιν τοῦ ποδηλάτου του.

Σημείωσις. — Ὅταν παύσῃ ὁ Πρόσκοπος ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ ἰδικόν του ποδήλατον, ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ πτυχίον του.

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΘΩΝΟΣ

Μόλις είχαν περάσει δέκα τέσσερα χρόνια από τον έρχομό του καλού Βασιλέως Όθωνος στην Ελλάδα μας. Τότε αγαπητοί πρόσκοποι ή Πατρίς μας δεν έμοιαζε με τη σημερινή. Ήταν μικρή, ταπεινή, περιφρονημένη. Η Στερεά Έλλάς, ο γέρω Μωρηάς, ή Εύβοια και αί Κυκλάδες ήσαν τὸ ταπεινὸ Βασίλειο ποῦ τὰ Παλληκάρια τὰ ἀθάνατα καὶ τρεῖς ἀντρειωμένα τοῦ 21 είχαν φτιάσει με αίμα, πόνο, κόπο καὶ λαχάρα. Ὁ καλὸς Βασιλεὺς Ὁθων εἶναι ὁ πρῶτος ποῦ ἔφερε τὸν τίτλο τοῦ Ἑλληνος Βασιλέως. Ἦρθε μικρὸς σὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀγάπησε σὺν δική του πατρίδα. Ἐπροσπάθησε πάντοτε νὰ κάνει τὸ καλὸν τῆς Πατρίδος μας. Ἐμεῖς οἱ ἀπόγονοι ἐκείνων ποῦ τὸν ἐδιώξαν ἄδικα στὰ 1862 ἀπὸ καιρὸ ἐδικαιώσαμε τὸν πατριώτη Βασιλέα τοῦ ὁποῖου ἡ τελευταία σκέψις ἦτανε γιὰ τὴν Ἑλλάδα του καὶ ἡ τελευταία ἐπιθυμία νὰ ταυρῆ με τὴ φουστανέλλα του.

Ήτανε στὰ 1847. Τέσσερα χρόνια ὑστεροῦ ἀπὸ τὸ Σύνταγμα. Ἀκόμη ἐκείνη ἡ ἄδικη φωνὴ «Ἐξω ὁ Βαναρὸς» δὲν ἀκουόντανε ὑπόψοφα σὴν Ἀθήνα μὰ τὸ Κράτος ἐβάδιζε σὴν ἀναρχία. Οἱ ξένοι μᾶς ἐπεριφρονοῦσαν — δὲ θέλομε συμπάθεια ἀλλὰ μόνο ἐκτίμησι — δουλειὰ δική μας νὰ τὴν ἀποκτήσομε — ἐπερίπαιζαν τὸν Βασιλέα καὶ τὴ Βασίλισσα καὶ ὠνομάζανε τοὺς Λεβέντες τοῦ 21 «κατσικακλέφτες» καὶ «ληστές». Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἦτανε τότε ὁ Ἰωάννης Κωλέττης ἕνας τύπος αὐταρχικοῦ μὰ πατριώτη ὡς τὸ κόκκαλο. Εἶχε δὴ τὴν Ἐπανάστασιν. Ήτανε τότε ὁ καλὸς καιρὸς ποῦ ζοῦσε ἡ Γεννεὰ ποῦ εἶχε γλυτώσει τὸ μαχαῖρι τοῦ Ἰβραήμ καὶ τοῦ Κιουταζί. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν Κωλέτη ποῦ ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν θέλησιν τοῦ Βασιλέως σὲ ὅλο τὸ Κράτος ἐχθροῦντανε ὅλοιοι παλαιοὶ ὁπλαρχηγοὶ. Αὐτοὶ δὲν ἐχώνευαν εἴκοια τοὺς φραγκοφορεμένους διπλωμάτας, καὶ τοὺς Βαναροὺς εὐνοουμένους καὶ ἀκόμη με περηφάνια φοροῦσαν λερὴ φουστανέλλα καὶ τσαρούχια. Αὐτοὶ συνειδημένοι σὲ νὰ σηκώνουνε μπαϊράκια καὶθε τόσο κατὰ τῶν ἀγάδιων, αὐτοὶ ποῦ ἔχυσαν σὺν βρῦσι τὸ αἷμα τους ὀκτὼ χρόνια «γιὰ τοῦ Χριστοῦ τὴ Πίστη τὴν Ἁγία, γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερία», δύσκολα συνειθίζαν ζυγὸ Κυβερνήσεως. Μέσα στοὺς τόσους «γέρω-πεισματάρηδες» ἦτανε καὶ ὁ ἥρωας τῆς Ἐπαναστάσεως Κριεζώτης.

Ὁ καλὸς Βασιλεὺς Ὁθων πάντοτε προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἐξημερώσῃ.

— Μὰ καπετάνιε, πότε θὰ σωφρονισθῆς τοῦ ἐχωράτευε. Γεράσαμε πλέον. Νὰ συλλογισθοῦμε τὰ στερνά μας.

— Νὰ με συγχωρέσῃ ἡ Μεγαλειότης σου, ἀπαντοῦσε με τὴ Ρουμελιώτικα προφορὰ τοῦ ὁ Κριεζώτης, μὰ ἡ ἀφεντιά μου ποτὲ δὲν φόρεσε «κολέττο» (δηλὰ δὴ ὁ ζυγὸς τοῦ Κωλέτη δὲν ἦτανε γιὰ τοῦτον.) Ἄλλοτε ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐπροσκάλεσε σὲ δεῖπνο. Ἡ Βασίλισσα Ἀμαλία τὸν εἶχε κοντὰ τῆς καὶ ὄλο τοῦ μιλοῦσεν. Ἐκεῖνος καμάρωνε.

— Καπετάνιε τοῦπε σὲ τέλος, μὰ γιατί δὲν μιλάτε;

— Βασίλισσά μου νὰ με συμπαθῆς μὰ ἀπ' ὅτι μοῦπες ὡς τώρα με τὰ μισὰ ἑλληνο-γερμανικά σου δὲν καταλαμβάνω ὁ ἔρημος πορὰ Καπετάνιε Κριεζώτη.

— Νὰ μάθῃς Γερμανικά Καπετάνιε εἶπε τότε γελῶντας ὁ Βασιλεὺς.

— Μεγαλειότατε, ὑπερήφανα ἀπάντησεν ὁ Γέρω-Κριεζώτης. Ἀφήσατε με λοιπὸν νὰ ξαναγεῖνω ὁπλαρχηγὸς στὰ βουνὰ γιὰ νὰ ξοικονομήσω λεφτὰ νὰ πάρω διάσκαλο γιατί ὁ Βεζύρης Κωλέτης ἀπὸ χρόνο κ' ἐπάνω οὔτε λεφτὸ μοῦδωσεν ὁ ἀθέοφορος.

Τὰ ἔκοβεν ὀρθὰ κοντὰ καθὼς βλέπετε ὁ Καπετάν Κριεζώτης. Ἔτσι ἐλευθερομιλοῦσαν με τὸν Βασιλέα ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης καὶ ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ὁ Κωλέτης ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ Κριεζώτης τὸν «ἀνέφερε» στὸν Βασιλέα ἀφρασεν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ λογαριασμὸς τοῦ Καπετάν Κριεζώτη ἦτανε γιὰ «ἐξωφλημὸ», ὁ Κωλέτης δὲν ἔδωσε τόπο σὴν ὀργὴ ἀλλὰ τὸν παρέστησε με τόση δύναμι στὸν Βασιλέα γιὰ ἀντάρτη ὥστε ὁ Βασιλεὺς με λύπη του διέταξε:

— Βάλετέ τον γιὰ κάμποσο καιρὸ στὸ Κάστρο τῆς Χαλκίδος νὰ καμαρώνῃ ἀπὸ μέσα τὰ ἄστρα. Καὶ ὁ Κριεζώτης ἕνα καλὸ βράδυ ἐπιάστηκε σὺν ποντικὸς, τὸν ἔβαλαν σ' ἕνα τρεχαντήρι, καὶ με ὅλα τὰ σὺρλιάσματά του, τὸν ἐφυλάκισαν στὸ κάστρο τῆς Χαλκίδος.

— Κατεργάριδες, φώναζε στοὺς φρουροὺς του, θὰ τὰ πληρώσει τριδίπλα ἐκεῖνος ὁ γύφτος ὁ Κωλέτης. Ἐννοια του! Καὶ ἐκράτησε λόγο.

Σὲ μερικὲς μέρες κατώρθωσε καὶ μέθυσε τὸν Μανιάτη καπετάνιο Καβάκο ποῦ τὸν ἐφυλάγε, τοῦκλεψε τὰ κλειδιά τῆς φυλακῆς καὶ τῶσκασε ἀπὸ μιὰ πορτοῦλα τοῦ κάστρου. Κεῖ περίμεναν τὰ παλληκάρια καὶ τὸ ἄτι του. Πήδησε πάνω σὺν λεβέντης καὶ στρέφοντας σὴν Ἀθήνα ἐβόησε:

— Δὲν ἔχω τίποτε μὲ τὸν Βασιλέα μου.
Ὁ Βασιλέας μου στὸ κεφάλι μου καὶ πῶς
ἐπάνω. Μὰ ἐκεῖνος ὁ Κωλέττης!

Καὶ ὠρσίσθηκε στὲς ψυχὲς τῶν σκοτωμέ-
νων τοῦ 1821 ὅτι θὰ ἔπερνε ἐκδίκησι. Σὲ
ὀλίγο στὴν Ἀθήνα μαθαίναν μὲ κατάπληξι
ὅτι ὁ Κριεζώτης μὲ τρεῖς χιλιάδες παλληκά-
ρια ἐπολιορκούσε τὴν Χαλκίδα. Μιά πολε-
μικὴ φρεγάτα ἐστάλη γρήγορα νὰ βομβαρ-
δίση τὰ ἀνταρτικὰ ταμπούρια ἀπὸ τὴ θά-
λασσα, ἐνῶ ὁ Συνταγματάρχης Γαρδικιώ-
της λάμβανε διαταγὴ νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν
πόλιν.

Καὶ ἡ πολιορκία ἄρχισε. Τὰ δυὸ μέρη
πολεμοῦσαν μὲ λύσσα. Ὁ Κριεζώτης αὐτο-
προσώπως ἐπιθεωροῦσε τὰ παλληκάρια του
καὶ διηύθυνε τὰς ἐφόδους. Ἐνα δεῖλι ὁ ἀν-
τάρτης καπετάνιος μὲ τὸ κυπαρισένιο ἀνά-
στημά του ἦτανε στὰ πρῶτα μετηριζία. Ἐ-
δειχνε μὲ τὸ δεξι χέρι ἀπὸ πρωτοπαλληκαρό
τοῦ τὸ πολεμικὸν «Ἑλλάς» ποῦ τοὺς ἐβοη-
θάριζεν ὅταν βολὴ κανονιοῦ τὸν χτυπᾷ στὸ
καρπὸ τοῦ χεριοῦ. Ὁ πληγωμένος γρήγορα
σήκωσε τὴν φρουσανέλλα του καὶ σκέπασε
τὸ χέρι γιὰ νὰ μὴ πέσῃ αἷμα κατὰ γῆς. Τὰ
παλληκάρια ἀνήσυχτα τὸν ἐπλησίωσαν.

— Τί κυτᾶτε σεῖς; τοὺς φώναζεν ἄγρια.
Τὴ δουλειά σας, τὴ δουλειά σας. Καὶ μὲ
ἀδιαφορία κατέβηκε ἀπὸ τὸ ταμπούρι καὶ
προχώρησε στὴ σκηνή. Ἐκεῖ ἐξέτασε τὸ χέρι
του. Ἦτανε γαλῖα. Μόλις κρατιούντανε ἀπὸ
ἓνα νεῦρο. Γύρισε τότε σ' ἓνα ρουμελιώτη
καὶ διέταξε:

— Τράβα τὸ μαχαῖρι σου καὶ κόψτο.

— Καπετάνιε, ἐγὼ νὰ σὲ ἐγγίξω; φώνα-
ζεν ὁ ρουμελιώτης.

— Οὐ νὰ χαθῆς!

Καὶ ἀφράζει ὁ ἴδιος τὸ γαταγάνι: α
ἐκάρε τὸ χέρι, τὸ ὁποῖον μὲ γδαῖπο ἔπεσε
ζάμω μέσα σὲ λίμνη αἷμα.

— Ἐνα καζάνι κατράμι, διέταξε.

Σὲ ὀλίγο ὁ Κριεζώτης ἔχωνε τὸν ἀκρω-
τηριασμένο βραχίονα του στὴν ἀγνισμένη
πίσσα. Ὅλοι τὸν ἐκύταζαν μὲ θαυμασμό,
ἐνῶ ἐκεῖνος μὲ στοικρότητα ἐκαιτηριάζε τὴν
πληγὴ καὶ ἐχωράτενε μὲ τοὺς γύρω του.
Ἐπειτα ἔβγαλε τὸν βραχίονα του καὶ τὸν
ἔδεσε ἀπὸ τὸ λαιμὸ σ' ἓνα κόκκινο μανδύλι.
Τί ἔκανε κατόπι; Πῆγε νὰ πέσῃ; Ὁχι. Ἐ
τὸ ἄλλο του χέρι ἔπιασε τὸ μαιτωμένο δεξι
ἀπὸ κάτω, τὸ ἐξύγισε καὶ μὲ παιδικὸ γέλοιο
φώναζε μὲ ἀπορία:

— Τὸ ἀθεόφοβο! βάρος ποῦ τῶχει...

(Διηρομένη ἱστορικὸν ἐπεισοδίον.)

Θ. Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ἡ Α. Σ. ὁ Ἐπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου
κ. Ἐπιθ. Λεβεντόπουλος μεταβὰς πρὸς ἡμε-
ρῶν εἰς μίαν τοπικὴν πανήγυριν τῆς Σύρου
συνήντησε μεταξὺ τῶν ἄλλων πανηγυριστῶν
καὶ τὸ ἔξ ὀγδοήκοντα παιδιῶν Σῶμα τῶν
Ἑλλήνων Προσκόπων Σύρου.

Μὲ φωνὴ γεμάτη ἀπὸ πατριωτικὸ ἐν-
θουσιασμὸ καὶ συγκίνησι, ὁ Δεσπότης Σύ-
ρου, θαυμαστής τοῦ θεσμοῦ τῶν Προσκό-
πων, εἶπε στὰ ὀγδόοντα Ἑλληνόπουλα τὰ
κάτωθι ἐμπνευσμένα λόγια, ποῦ πρέπει νὰ
ἀποτελοῦν εἰς τὸ ἔξῃς τὸ εὐαγγέλιο καθε
καλοῦ προσκόπου.

«Ἑλληνόπουλα,

«Μεγάλῃ εἶνε ἡ χαρὰ μου ποῦ σὰς βλέπω
ἐδῶ ὄλους μαζί εἰς ἓνα Σῶμα γεμάτο ἀπὸ
λεβεντιά καὶ καρδιά καὶ νεύατα. Ἄλλ' ὡς
πνευματικὸς σας πατήρ, θὰ ἤθελα ἀκριβῶς
εἰς τὰ νεύατα σας αὐτὰ καὶ τὴ λεβεντιά νὰ
ἀπενθύνω ὀλίγας συμβουλὰς, τὰς ὁποίας, εἰάν
τηρήσητε σεῖς, μαζί μὲ ὄλους τοὺς Προσκό-
πους τοῦ Κράτους, θὰ συμβολίσετε ὅτι
ἡγίεις καὶ ἀνδρικόν καὶ πατριώτην διὰ τὸ
μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς ἔχει νὰ πα-
ρουσιάσῃ ἡ Πατρίς.

«Ναί! πῶς λεβέντικα καὶ πῶς ἀνδρικό
καὶ πῶς ἀρεμιάνια ἤθελα νὰ βιέπω τὰ ἀνα-
στήματά σας. Πῶς ροδοκόκκινα τὰ μάγουλα
σας καὶ τὰ μάτια σας πῶς πύφωνα καὶ πῶς
φωτεινά. Παιδιά μου, φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν
ἈΜΑΡΤΙΑ—τονίζω τὴν λέξιν καὶ μ' ἐν-
νοεῖτε βέβαια—φυλαχθῆτε μὲ ὄλην τὴν ἐν-
τασιν τῆς προσοχῆς σας καὶ μ' ὄλην τὴν
ἐντασιν τῆς θελήσεως. Ἀπὸ τὴν Ἀμαρτίαν,
ποῦ ρημάζει σήμερον τὸν κόσμον ὀλόκληρον
καὶ κίνει τὸ καλλιτέχνημα αὐτὸ ποῦ λέγεται
«Ἀνθρώπος» ἓνα ὄχιρὸ σῶμα μόνον ἀπὸ
κόκκαλα!..

«Βαθουλωμένα μάτια, μάγουλα πελιδνά
καὶ ἀδύνατα, στήθη λακουβιασμένα, πόδια
τρέμοντα καὶ σὰν στυλιάρια ἀσθενικά καὶ
ἀτονα, νά! παιδιά μου, τῆς Ἀμαρτίας τὰ
φροβερὰ ἀποτελέσματα στὴν ἐποχὴ μας

«Ἀπὸ τὴν θρησκείαν μας ἔχομε σύμβολο
ὑπέροχο ὁμορφιάς καὶ λεβεντωσίης τὸν
Ἀθανάσιον Διάκον. Εἶδαιτε πῶς μ' ἓνα τῶν
χεριῶν του τίνεγμα σπάζει τὰ σίδερα μὲ τὰ
ὅποια τὸν ἔχει δέσει ὁ βάρβαρος; Σὰν
Ἀπόλλων εἶνε. Ὅλος κάλλεται καὶ μένεται
κατὰ τοῦ τυράννου. Ἐκκλησιά εἶνε τὸ ὄραϊο
σῶμα του, ἐκκλησιά ποῦ κατοικεῖ μιὰ ὄραϊα
ψυχὴ καὶ ἀνδρική καὶ λεβεντικὴ καὶ ἡρωική
καὶ θεία!

«Τέτοια, λέγω, τὰ σώματά σας, σὰν τοῦ Διάκου, στήν ὑγεία καὶ ἀλκὴ καὶ ρώμη καὶ δύναμη καὶ μεγαλεῖα. Μόνον στήν Ἑλλάδα ἐφύτρωσαν τὰ ὄραϊα σώματα, σὰν εὐγενέστατα, ἀσύγκριτα, ἀνθρώπινα φυτὰ, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ποῦ πέρασε καὶ αὐτὸς ποῦ θάλλει τὰ ἐθιαίμασε καὶ τὰ θαυμάζει αἰώνια.

«Λεβέντες μου! Ξέρετε πῶς σὰς θέλω; Τόσο δυνατοῦς, τόσον εὐμελεῖς, τόσον ἀρειμανίους, ροδαλοὺς, ὑγιεῖς, σφύζοντας, σφριγῶντας, πατώντας τὴ γῆ καὶ ἡ γῆ νὰ τρέμη ὑπὸ τὰ πόδια σας, ὥστε νὰ σὰς βλέπουν τὰ κορίτσια καὶ νὰ σὰς ζηλεύουν. Ναί! νὰ σὰς ζηλεύουν!

«Μόνο τὸ ὑπαιθρο θὰ σὰς δώσῃ τὴ δόξα αὐτὴ τοῦ σώματος. Ὁ ἀέρας, τὸ φῶς, ἡ κίνηση, ἡ γυμναστική. Ὡστε μ' ὅλα αὐτὰ νὰ δυναμώσῃ ἡ θέλησίς σας καὶ ἔτσι ἀφοῦ γίνετε κύριοι τῆς ψυχῆς σας, τοῦ νοῦ σας, τῶν ἐντυπώσεών σας, τῶν σκέψεών σας, τῆς καρδιάς σας, διὰ μιᾶς τοιαύτης σωματικῆς τελετουργίας θὰ γίνετε τότε ἀφρεύκτως καὶ κύριοι τῶν σωμάτων σας μ' ἐγκράτειαν, τὴν ὄραϊαν ἐκείνην τῶν ἀρχαίων Ἑγκράτειαν, δι' ἧς καὶ μόνης τὸ Ἑλληνικὸν Σῶμα ἐβασίλευσε εἰς ὅλον τὸν κόσμον ὡς τὸ τελειότερον ἀνθρώπινο πρότυπο τῆς Δημιουργίας».

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΣΩΜΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Αὐτὲς τὲς τελευταῖες ἡμέρες μιὰ ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐβασίλευε στὸ Κέντρο, κίνησις ποῦ προήλθεν δλόκληρη ἀπὸ τὸ διάταγμα τῆς ἐπιστρατεύσεως Ἡ πατρὶς ἐκάλεσε σιὰ ὅπλα τὰ παιδιὰ τῆς καὶ ὅλοι ἔτρεχαν εἰς τὸ πρόσταγμα τῆς. Οἱ πρόσκοποι ὅσο μικροὶ καὶ καὶ ἂν εἶνε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ προσφέρουν κα' αὐτοὶ κατὶ στήν γλυκιὰ Πατρίδα.

Ὁ κ. Ἐφορευτῶν τῶν Ὁμάδων Ἀλεξανδρείας διὰ διαταγῆς ἔβαλε ἀγδόντα προσκόπους εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Β. Γεν. Προξενείου. Οἱ πρόσκοποι αὐτοὶ ἐχρησίμευσαν ὡς γραφεῖς, ἀγγελιοφόροι, ποδηλάται καθὼς καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Τὴν Τρίτην 28 Σεπτεμβρίου, ἤρχισεν ἡ ὑπηρεσία εἰς τὴν Τσοιτοαίαν Σχολὴν ἔπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ τὰ διάφορα στρατολογικὰ τμήματα. Ὁ κ. Διευθύνων ἐμοίρασε εἰς τοὺς προσκόπους διακριτικὰ περιβραχιόνια μὲ τὰ ἀρχικὰ Υ. Κ. (ὑπηρεσία Κράτους).

Ἡ ὑπηρεσία εἰς τὴν Τσοιτοαίαν διήρκεσε 10 περίπου ἡμέρες. Θεωροῦμεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ πρόσκοποι, ἂν καὶ ἔκαμαν ἀπλῶς τὸ καθῆκόν των ἐν ταῦτοις κατέβαλαν ὅλον τὸν ζῆλόν τους διὰ νὰ καταστοῦν ὅσον τὸ δυνατόν χρησιμότεροι.

Ἦδη εἰς τὸ Γεν. Προξενεῖον ὅπου μετεφέρθηκε τὸ στρατολογικὸν γραφεῖον ὑπηρετοῦν ἀρκετοὶ πρόσκοποι ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπαρχηγοῦ κ. Κυπριαίου.

Ἡ πρώτη ἀναχώρησις

Τὴν Παρασκευὴν 1 Ὀκτωβρίου μὲ τὸ ἐπίτακτον «Σπάρτη» ἔφυγαν οἱ πρῶτοι ἔφεδροι τοὺς ὁποίους ἡ παροικία συνώδευσε

ἐνθουσιωδῶς ὡς τὴν ἀποβάθρα. Στὴν προπομπὴ ἔλαβε μέρος καὶ τὸ Σῶμα τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει ὅλην τὴν εὐθύνην τῆς μεταφορᾶς τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐπιστράτων. Ἡ ὑπηρεσία αὐτὴ χάρις εἰς τὰς φροντίδας τοῦ Ἐφόρου κ. Πηλαβίκη καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὑπηρεσίας κ. Καμποροπούλου ἐγίνε κανονικώτατα ὡς τὸ τέλος.

Μὲ τὴ «Σπάρτη» ἔφυγε καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 8ης Ὁμάδος κ. Π. Νικουλάκος, τὸν ὁποῖον ἐν συγκινήσει προσεφώνησε ὁ κ. Ἐφορος. Ὁ κ. Νικουλάκος, ἀπαντῶν, μᾶς ἀπηύθυνε λίγα λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ὑπενθύμισε τὸ καθῆκόν μας πρὸς τὴν Πατρίδα, διὰ τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ὑπηρεσίας τὸ Σῶμα ἀνεχώρησε κατὰ τὰς 2 μ.μ.

Μὲ τὴν «Σπάρτην» ἔφυγεν ἐπίσης καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Α. Μπενάκης, Μέλος τῆς Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς Ἀλεξανδρείας

Τὴν Τετάρτην 13 τρέχ. ἀνεχώρησε μὲ τὴν «Δάφνην» ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 6ης Ὁμάδος κ. Α. Πτέρης ἔφεδρος ὑπαξιωματικός. Οἱ πρόσκοποι τοῦ ἐπιβάντες κοττέρου συνώδευσαν τὸ ἀτιμόπλοιον ἀναχθέντες εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τὸν ἀπεχαιρέτισαν ζητωκραυγάζοντες καὶ εὐχόμενοι νὰ τὸν ξαναδοῦν πολὺ γλήγορα ἐπιστρέφοντα νικητὴν ἀπὸ τὰ πεδία τῶν μαχῶν.

Διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀτιμοπλοίου ἀνεχώρησε καὶ ὁ κ. Στέφ. Σαλβάγος ἐκ τῶν Μελῶν τῆς Π.

Ε. Ἀλεξανδρείας καθὼς καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ
Καίρου κ. Μπουραζάνης.

Τὴν περασμένη Παρασκευὴ 22 τρέχ. ἀνε-
χώρησαν διὰ τῆς «Πατρίδος» ὡς ἐπίστρατοι
οἱ κ.κ. Τσαλουμάς Ἀρχηγὸς τῆς 2ας Ο.Α.Α.
Παρασχάκης Ἀρχηγὸς 4ης Ο.Κ.Α. καὶ Κα-
ραγεωργὸς Ἀρχηγὸς τῆς Μανσούρας, καθὼς
καὶ ὁ Ἑνωμ. Μαρίνος Ν. τῆς 3ης Ο.Α.Α.

Μὲ τὸ ἐπίτακτο «Εὐάγγελος» ἀνεχώρησε
καὶ ὁ Ὑπαρχηγὸς τῆς 1ης Α.Α. κ. Κοκκίδης.

Ἐπίσης ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ὑπαρχηγὸς τῆς
7ης κ. Ἀγιομαυρίτης.

Προσθὲς διὰ τῆς «Δάρνης» ἔφυγε καὶ ὁ
κ. Ἀργυρόπουλος, ὁ ἀγαπητὸς ὕπαρχηγὸς
τῆς 2ας Ο.Α.Α.

Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔξωτερικῶν ἀνέλαβε τὰ
καθήκοντά του ὁ Πρόεδρος τῆς Κ.Ε.Α. κ.
Ἄντ. Ἐμμ. Μπενάκης.

Τὴν Κυριακὴν 17 τρέχ. αἱ 8 Ὀμάδες Α.Α.
εἶχαν ὁλοήμερη ἐκδρομὴ εἰς τὴν Νούσσα, ὅπου
καὶ κατεσκήνωσαν. Τὸ πρωτὸ πέρασε διασκε-
δαστικώτατα ὅπως πάντοτε.

Τὸ μεσημέρι τὸ Σῶμα παρετάχθη εἰς
σχῆμα Π καὶ ὁ κ. Πρόεδρος ἀνήγγειλεν ὅτι
διὰ διαταγῆς τῆς Κ.Ε.Α. διορίζεται Ἐφορὸς
Ὀμάδων Ἀλεξανδρείας ὁ κ. Πηλαβάνης
συνάμα δὲ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειαν τῆς
Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν ἐκ μέρους τοῦ ἐπιδει-
χθέντα ζῆλον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθη-
κόντων του.

Ὁ νέος Ἐφορὸς ἀνέγνωσεν Ἡμερησίαν
Διαταγὴν διὰ τῆς ὁποίας ἐκφράζεται ἔπαινος
εἰς 21 βαθμοφόρους καὶ προσκόπους διὰ
τὴν καλὴν τῶν διαγωγῆν, καὶ τὴν προθυμίαν
τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς
ὑπηρεσίας τῶν εἰς τὸ Β. Προξενεῖον.

Ἀυστηρῶς ὅμως διὰ τῆς αὐτῆς διαταγῆς
ἐτιμωρήθησαν 12 ἄλλοι διὰ διάφορα παρα-
πτώματα κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἰδίας ὑπηρε-
σίας, τῆς πρώτης εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἐκά-
λεσαν ἢ Πατρίς.

Ἐἶνε λυπηρὸν ὅτι εὐρίσκονται παιδιὰ νὰ
ἔχουν τέτοια ἀντίληψιν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα
καθήκοντος.

Αἱ ἑτέρας διαταγῆς τοῦ κ. Προέδρου μας
προήχθησαν εἰς Ἀρχηγούς οἱ Ὑπαρχηγοὶ
κ.κ. Σκόης καὶ Εὐσταθίου καὶ εἰς Ὑπαρ-
χηγούς οἱ Ἑνωμοτάχοι:

Λαϊνᾶς Κ.	τῆς 1ης
Κεπραῖος Κ.	» 2ας
Πίκας Γ.	» 2ας
Μπαριτάκης Ν.	» 4ης

Μπακόπουλος Β. τῆς 4ης
Βουρβούλιας Δ. » 6ης
Κοκκίλης Γ. » 6ης

Ἐκ τῆς ἐκδρομῆς τὸ Σῶμα ἐπέστρεψε
περὶ τὰς 5 1/2 μ.μ. καὶ διελύθη ἐν τῇ Κέντρῳ.

Οἱ κ.κ. Π. Λύγουστίνος καὶ Σία πρῶ-
σέφεραν εἰς τὸ Σῶμα Λίρας Ἀγ. 10 διὰ τὰς
στολὰς τῶν ἀπόρων προσκόπων.

Ἐπίσης ὁ κ. Π. Λύγουστίνος ἑτέρας Λίρ.
Ἀγ. 10.

Ἡ Ἐπιτροπὴ δὲν βρῖσκει λόγια νὰ τοὺς
ἐκφράσῃ τὴν ἀπειρὴ εὐγνωμοσύνην τῶν
προσκόπων διὰ τὰς χρησίμους δωρεάς των.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α.Α.

ΘΑΛΑΣΣΙΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ

Πρωτὸ—πρωτὸ, τὴν Κυριακὴν 8 τρέχ. δύο
κότιτρα ἐξετινοῦσαν ἀπὸ τὴν ἀποβίβαθρον τοῦ
λιμένος γεμάτα προσκόπους. Τὸ ἕνα ἔφερε
τὴ 5ην Ὀμάδα, τὰ δεξιότατα τοῦ κ. Πηλα-
βάνη καὶ τὸ ἄλλο τὴν 6ην τοῦ κ. Πιτῆρη,
ἡ ὁποία σημειωτέον εἶχε κίβηθ θαλάσσιαν
ἐκδρομὴν καὶ τὴν παραμονὴν μὲ μὴ ὀρθοῖα
βίρζα, τὴν «Κλεοπάτρα».

Ὁ καιρὸς δὲν ἦτο εὐνοϊκός. Νηρημία
ἐβασίλευε πρῶγμα ποῦ μᾶς ἀνοηροῦσθε
πολύ. Ἐντούτοις τὸ πρῶτὸ ἐπέρασε διασκε-
δαστικώτατα.

Τὰ τραγοῦδιμα μας χαιρετοῦν τὰ ἀγγλιζὰ
πολεμικὰ ποῦ εἶνε σὶνὸν λιμένα. Τὰ πληρώ-
ματα μᾶς χαιρετοῦν, καὶ μεῖς πρὸς τιμὴν
τοὺς τραγοῦδοῦμε τὸ «ὑπεροχόν» πρῶγμα
ποῦ τοὺς εὐχαριστοῦμε καταφανῶς. Θὰ μᾶς
ἐνόμιζαν ἀναμφιβόλως ἄγγλους εἰάν δὲν ἔβλε-
παν τίς δύο κινυόλενε, ποῦ ἐκνυμίζαν σὶὰ
κατάρτιμα.

Ἀπὸ τὰ δύο κότιτρα ἔχει ἐργατασταθῆ
τελεία τηλεγραφικὴ ὑπηρεσία. Οἱ ἀρχηγοὶ
συνεννοοῦνται διαρκῶς. Τέλος ἀποφασίζεται
ἀφοῦ ὁ καιρὸς μᾶς κατατρέχει, νὰ πᾶμε νὰ
κάνωμε λουτρό καὶ νὰ παίξωμε water-polo
γὰ νὰ παραγορηθοῦμε. Ἔτσι καὶ γίνεται
Τὰ κότιτρα πλησιάζουν πρὸς τὸν κινυατο-
βραύστην καὶ ἀμέσως τὸ περιεχόμενον τοὺς
—εμεῖς δηλαδή,—πετιέται σὶὰ καθαρὰ νερά.
Οἱ κολυμβεῖται ἀκολουθοῦν τὸν κ. Πηλαβάνη
γὰ νὰ παίξουν τὸ ἀγαπῆτο water-polo.
Κάποιος ποῦ εἶδε τὴ συνοδεία αὐτὴ ἀκού-
σθηζε λέγοντας.

— Ἡ κότιτρα καὶ τὰ κοτόπουλα.

— Καὶ τὸ αὐγὸ ποῦ δὲν βγήκε ἀκόμα

εσπεναι να προσάδωσιν ὁ κ. Πηλαβιάζης παρουσιάζοντας συγχρόνως τὴ σφαῖρα.

Τὸ παιχνίδι ἀρχίζει. Ἡ σφαῖρα κινεῖται σὺν κερφαῖα καὶ πέφτει πάλι στὴ θάλασσα. Μερικοὶ προτιμοῦν νὰ βυθισθοῦν γὰρ ν' ἀποφύγουν τὰ κτεσνύματα, ἀπὸ τὰ ὅποια πολλὰ εἶπε ἐπιτηρέοτατα, ἰδίως τὰ τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς ἡγ. ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν χάνει τὸ στόχο.

Σὲ λίγο αἱ παιζῖται χωρίζονται εἰς δύο ομάδες γὰρ νὰ παίζων ἀντιστηματιζώτερα. Κατὰ τὴν ἀπαιτήσιν ὅλων ὁ κ. Πηλαβιάζης ἐτήρησε ἀφορῶν οὐδετερότητα. Τὸ παιχνίδι διήρξατο εἰς μιάμιση ὥρα, ὅτε ἐπιβραζόμεθα πάλιν καὶ ἐκκινούμεν ἐπὶ θύρα.

Ἦταν ἡ ὥρα δώδεκα. Ἡ ὀλίγη λιτὴ τροφή ποῦ εἴχαμε φροντίσει νὰ παραλάβωμε μαζί μας μᾶς ἐχρησίμευσε πολὺ. Ἄν καὶ ἦτο μεσημέρι, ἐντοῦτοις φάγαμε μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν πάντοτε νὰ ἐξακολουθήσωμεν σάν πάμε σαῖτι.

Περὶ τὴν μίαν ἀποβρυζόμεθα πάλι στὴν ἀποβάθρα δρασερεῖ, ζωηροὶ καὶ κατενταχθέντες μὲ τοὺς Ἀρχηγούς μας ποῦ εἶχαν τὴν ἐγγενεὴν χαλαρότητα νὰ μᾶς προετοιμάσουν μὲ τέτοιον ἐκδρομῆ.

Γ. ΚΟΚΚΑΛΗΣ

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ 6 ΟΜΑΔΟΣ Α Α

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΩΜΑ

Δῆμος

Ψηλὸς, εὐσωμὸς, στρογγυλοπρόσωπος, λεβέντης μὲ τὰ ... οὐά του !!

Μάτια γλυκύτερα κατὰ τὴν γνώμην εἰδήμονος προσώπου ! !... (ἐνὸς ὀφθαλμιάτρον. .. ρμοὶ ?)

Ἐνωμοτάρχης τῆς 7ης διοικῶν δύο ἐνωμοτίες ἂν ἀγαπᾶτε... (φραντισθῆτε capacita!)

Χαρακτήρας χρυσὸς, ἂν δὲν εἶνε... μαλαματοκαπιτισμένος !!

Πολλοὶ τὸν φωνάζουν Δῆμο. Οἱ ἄλλοι ἐπιφυλάττονται ἅμα περὶ ἄλλοις λίγος καιρὸς νὰ τὸν λένε... γέρω-Δῆμο, τοῦ ὁποῖου εἴαν δὲν ἔχει, γὰρ τὴν ὥρα, τὰ χρόνια ἔχει ὅμως τὴ λεβεντιά καὶ τὴν καρδιά.

Εἶνε συνάμα καὶ ἄριστος καλλιγράφος (φραντισθῆτε ὅτι ἔγραφε δικόγραφα στὰ Χανιά !!) πρῶγμα τὸ ὅποῖον τοῦ φορτῶναι ὅλη τὴ γραφικὴ ὑπηρεσία τῆς Ὀμάδος του.

Πρώτης τάξεως πολιτικός. Πολ' ἐς φορές καθούμαστε καὶ συζητοῦμε μὲ τὲς ὥρες, ἔξω ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας !! (τὰ ὅποια εἶνε vis-à-vis) γὰρ τὲς γκάφες !!! τῶν διαφόρων πολιτικῶν ἀρχηγῶν. Κατ' ἀντίθεσιν ὅμως

μὲ μένα ὁ ὁποῖος εἶμαι ἄνθρωπος ἀρχῶν, ἐκεῖνος ἔχει τάσεις πρὸς... τὰ κόμματα !!! πρῶγμα τὸ ὅποῖον δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ εἶμεθα καλοὶ φίλοι. Ἀπεναντίας μάλιστα.

Ἀγαπᾶ πολὺ τὰ σπῶρτ ἰδίως τὸ foot-ball καὶ τὸ boxe. Ἀπὸ τὸ τελευταῖον κερδίζει συχνὰ μερικά... πριζίματα !!!

Σουλτασαδόρος τρομερὸς. Ὅσες φορές τὸν ἀνταγωνίζω στὸ δρόμο (2-3 φορές τὴν ἡμέραν) τὸν ἐρωτῶ :

— Ποῦ πᾶς Δῆμο ;

— Γὰρ εἰσπράξεις, καὶ μὲνε, γὰρ εἰσπράξεις ! μοῦ ἀπαντᾷ στερεοτύπως

Ἀγαπᾶ πολὺ τὴ θάλασσα. Προτρέπω ὅσους θέλουν νὰ λάβουν μίαν ἰδέαν τοῦ εἰδικοῦ βάρους τοῦ... μολύβδου, νὰ τὸν παρατηρήσουν ὅταν κάμει μπάνιο !!!

Ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ μανθάνῃ ξένες γλώσσες. Γὰρ τὴν ὥρα καταγίνεται εἰς τὰ Ρωσσικὰ εἴαν κρῖνω ἀπὸ τὴν ἐπιμονή του νὰ σχετισθῇ μὲ ἐπιπόρους τοῦ Τσάρου !!!

Χαρακτηριστικόν. Θὰ τὸν ἴδῃτε πάντοτε βουτογμένο στὰ σταχτιά. Σταχτὶ κοστοῦμι, σταχτὶ πονκάμισο, σταχτὶ γιακά, σταχτιά γραβιάτα, σταχτιὲς κάλτσες... Ἴσως νᾶχη καὶ τὸν λόγον του αὐτὸ τὸ γοῦστο !!

Ἐλευθ....

Λεπτὸς, κοντούτσικος, μὲ πολὺ ὄρατα χαρακτηριστικὰ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς δραστηριοτέρους Ἐνωμοτάρχης μας. Ἀποτελεῖ μαζί μὲ τὸν Δῆμο καὶ μὲ ἕνα ἄλλο τὸν Κουρκ... τὴν τριάδα τῶν ἀχωρίστων Ἐνωμοταρχῶν τῆς 7ης.

Καλὸς χαρακτήρας μὲ πολὺ εὐγενεῖα αἰσθημοτα, εἰλικρινὴς δὲ εἰς τὸ ἔπακρον.

Ἐῦθυμος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον....

Τακτικὸς περιπατητῆς τῆς plage τῆς Ἰβραημίας, ὅπου σχετίζεται ἕνα σφοδρὸ πρόσωπα ὡσάν νὰ μὴν τοῦ ἔφθαναν οἱ τόσες γνωριμίαι του !!! Δὲν παραμελεῖ ποτὲ, ἐν τούτοις τὰ καθήκοντά του.

Διοικεῖ καὶ αὐτὸς δύο ἐνωμοτίας τῆς 7ης εἶνε δὲ καὶ πολὺ τακτικὸς εἰς τὸ Κέντρον.

Ἐχει τάσεις πρὸς τὴν ρομαντικότητα, πρῶγμα στὸ ὅποῖον συμφωνοῦμεν πολὺ. Τακτικὰ δὲ ρεμβάζομεν, τὴν νύκτα, στὴν impériale τοῦ τραμί, πηγαίνοντας σπήτια μας, στὸ Ράμλι.

Σωπὸς gentleman, ντυμένος πάντοτε στὴν ἐντέλεια.

Γνωστὸς σὲ ὅλο τὸν κόσμον, εὐρίσκεται πάντοτε στὴν ἡμερησία διάταξη. Ὁ Νίκος ἀπ' ἐδῶ, ὁ Νίκος ἀπ' ἐκεῖ, παντοῦ καὶ πάντοτε περιζήτητος.

Διαρκῶς απ courant κάθε ὑποθέσεως δίδει αὐθεντικὰς πληροφορίες καὶ καλὰς συμβουλὰς.

Δὲν θυμοῦμαι νὰ τὸν εἶδα πρὶν θυμωμένο. Ἄληθινὸς πρόσκοπος τὰ πέρνει ὅλα ἀπὸ τὴν καλὴ μεριὰ καὶ ἔτσι εἶνε φίλος μὲ ὅλους !!

Δὲν ξέρω γιατί, συγκινεῖται πάντοτε δούκις ἡμιλεῖ κανεὶς γιὰ τὸν μῆνα Ἰούλιο, ὃ ὁποῖος κατὰ τὰ λόγια του καὶ γιὰ λόγους ποὺ αὐτὸς γνωρίζει, εἶνε ὁ καλλίτερος τοῦ ἔτους...

Χαρακτηριστικόν. Συνηθίζει πάντοτε νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὸ τράμ, ἐνόσω εὐρίσκεται σὲ κίνηση καὶ ἀναστατώνει ἔτσι τὸ προσωπικὸν τῆς εταιρίας.

Γ. ΚΟΚ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΜΑΣ

Στὸ νησί τῆς λίμνης τῶν Γιαννίνων.

Ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος μὲ δυὸ κριεὺς κάθονται νὰ φάγουν σ' ἓνα φτωχόσπιτο. Μιὰ γυναίκα τοὺς φροντίζει ἡσυχα καὶ σιωπηλὰ, καὶ ὅσο τρώγουν στέκεται παρὰμερα καὶ τοὺς κοιτάζει, ταπεινῶς, ὑπομονητικῶς.

Τῆς λέγουν :

— Ἄν θῆς, κυρὰ, πήγαινε, μὴ μᾶς περιμένεις.

Αὐτὴ χαμογελᾷ.

— Πεντακόσια χρόνια π ῥίμεναν τὰ μάτια μου αὐτὰ ποὺ εἶδαν, ἀποκρίνεται. Θὰ καθίσω ἐδῶ νὰ σὺς βλέπω ὡς τὸ πρῶτ.

*****

Στὴ Μακεδονία, νύχτα καθάρια, μὲ πολλὰ ἄστρα. Ἐνας εὐζωνὸς κοιτάζει τὸν οὐρανὸν καὶ λέγει :

— Ἡ Παναγιά ἀπόψε γνέθνει μὲ χρυσάφι.

*****

Στὸ Βουλγάρικο πόλεμο. Μῦθες καὶ κουνούπια πολλά.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης Μεσαλῆς μὲ χίλιες δυσκολίες καὶ ἀργοπορίες καταφέρνει νὰ φέρει μιὰ κουνουπιέρα γιὰ τὸ Βασιλεῖα.

Βλέπει ὁ Βασιλεῖας τὸ δέμα καὶ ρωτᾷ τί περιέχει.

— Μιὰ κουνουπιέρα, Μεγαλειότατε.

— Μιὰ κουνουπιέρα ; Γιὰ ποιὸν τόσο λοῦσο ;

— Γιὰ σὺς, Μεγαλειότατε.

— Μόνο μιὰ εἶναι ἐκεῖ μέσα ;

— Ναί.

— Εἶναι λοιπὸν περιττὴ, λέγει ὁ Κωνσταντῖνος. Ἄν μπορούσες νὰ μοῦ δώσῃς 250,000, τίς δέχουμουν γιὰ τὰ παιδιὰ μου· μιὰ μονάχη δὲ μοῦ χρησιμεύει. Πάρτην πίσω.

*****

Ἐμπρὸς σὺν Μπιζάνι.

Μιὰ κυρία παραπονιέται γιὰ τίς ἀναπόφρευκτες ψεῖρες καὶ γιὰ τὴ φαγοῦρα, ποὺ μέρα νύχτα τὴ βασανίζει.

Παρακάτω ἓνα εὐζωνάκι στέκεται καὶ τὴν ἀκούει.

— Ἐσὺ ἔχεις ψεῖρες ; τὸν ρωτᾷ γελαστὰ ἡ κυρία.

Προσβλημένος τῆς ἀπαντᾷ :

— Ἄμ' πεθαμένος εἶμαι γὰρ νὰ μὴν ἔχω ; Βέβαια ἔχω !

*****

Καὶ πάλι σὺν Μπιζάνι, ἄσπερα ἀπὸ βουρβὺ χιονιά. Ὁ στρατ' ἀναπαύεται.

Καθισμένο γάμω, ἓνα εὐζωνάκι κοιτάζει τὸ χιονισμένο βουνὸ ἀντίζου του.

— Τὸ Μπιζάνι ἀνέβασε ἄσπρη σημαία, λέγει παραδίνεται.

Π. Σ. Δ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Λόγω τῆς δυσκολίας εἰς ἣν εὐρισκόμεθα νὰ εὐρωμεν ἐν τῇ ἀγορᾷ γάρτην διὰ τὸ σύνθηρες ἐξώφυλλον τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀναγκαζόμεθα νὰ μετατρέψωμεν αὐτὸ μέχρις οὗ ὀμαλῶτεροι περιστάσεις ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν νὰ προμηθευθῶμεν τὸν μέχρι τοῦδε χρησιμοποιηθέντα τύπον ἐξωφύλλου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Περιοδικοῦ.